

Лиахона

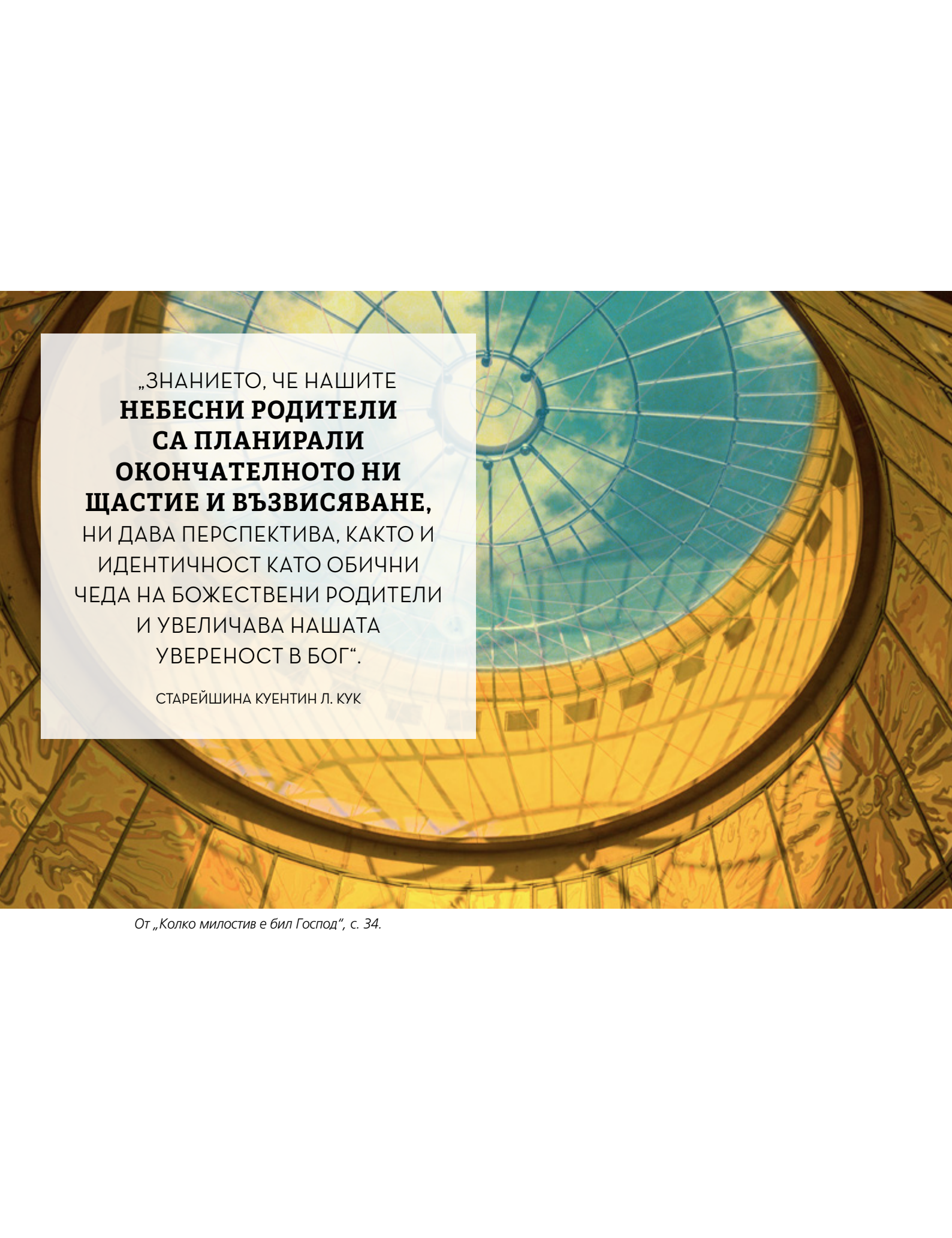

Старейшини Гонг и Соарес:
„Свидетели за името Христово
по целия свят“, с. 12, 18

8 неща, които да научите за
своя епископ, с. 24

Джозеф Смит: „Вдъхновен да
движи напред делото на Сион“, с. 28

Разказ от последните дни за
нашите завети с Бог, с. 34

„ЗНАНИЕТО, ЧЕ НАШИТЕ
НЕБЕСНИ РОДИТЕЛИ
СА ПЛАНИРАЛИ
ОКОНЧАТЕЛНОТО НИ
ЩАСТИЕ И ВЪЗВИСЯВАНЕ,
НИ ДАВА ПЕРСПЕКТИВА, КАКТО И
ИДЕНТИЧНОСТ КАТО ОБИЧНИ
ЧЕДА НА БОЖЕСТВЕНИ РОДИТЕЛИ
И УВЕЛИЧАВА НАШАТА
УВЕРЕНОСТ В БОГ“.

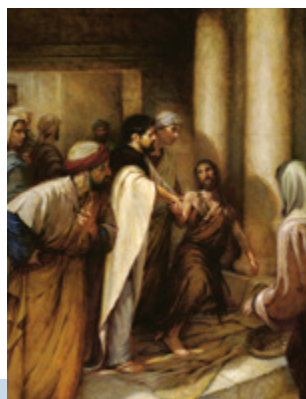
СТАРЕЙШИНА КУЕНТИН Л. КУК

От „Колко милостив е бил Господ“, с. 34.

АКЦЕНТИ

- 6** **Принципи на служението:
Как да получаваме помощ,
за да помагаме на другите**
*Как да знаем кога и как да
включваме други хора в нашето
служение?*

НА КОРИЦАТА

Но каквото имам, това ви давам,
от Уолтър Рейн.

- 12** **Старейшина Герит У. Гонг:
Обичайте Господ и се
уповавайте на Него**
От старейшина Д. Тод
Кристоферсън
- 18** **Старейшина Юлисис Соарес:
Един мъж, у когото няма
лукавство**
От старейшина Нийл Л. Андерсън

- 24** **Това, което всеки епископ би
желал членовете на неговия
район да знаят**
От Майкъл Майърс
*Понякога забравяме, че епис-
копите са хора точно като
нас и полагат най-добрите си
усилия в своето призвание.*

- 28** **Светии: историята на
Църквата – Глава 8:
Поставянето на началото
на Църквата на Христос**
*Няколко души са доведени до
истинната Църква, докато
Книгата на Мормон се пе-
чата. След публикуването
и Джозеф Смит организира
Църквата.*

- 34** **Колко милостив е бил Господ**
От старейшина Куентин Л. Кук
*Членовете ще бъдат вдъхновя-
вани, когато четат за живота
на верни светии от последни-
те дни в новата многотомна
история на Църквата.*

КРАТКИ ЧЕТИВА

- 4** **Лица на вярата: Михаел
Исаак – Бидгошч, Полша**
- 10** **В какво вярваме: За какво се
харчат парите от десетък**
- 40** **Гласове на светии от
последните дни**
- 80** **Докато се срещнем отново:
Нашата даваща сила подкрепя**
От президент Джеймс Е. Фауст

48

44 Нашата мотивация да живеем според Евангелието

От Минди Селу

Причините да водим праведен живот реално се свеждат до едно нещо.

48 Първата стъпка към покаянието

От Аурилас Питърсън

За интервюто с епископа ми трябваше много смелост, но то наистина ми помогна.

Вижте дали ще успеете да откриете Лиахоната, скрита в този брой. Подсказка: Как може да свети вашата светлина?

50

50 Да изучаваме по Господния начин

От старейшина Дейвид А. Беднар
Когато позволяваме на Духа да бъде учителят, нашата способност да учим нараства.

54 5 начина да се учим от общата конференция

Прегледайте тези идеи за извличане на повече от посланията от конференциите.

56 Учени от Светия Дух

Тези младежи споделят какво са научили от общата конференция.

58 Плакат: Ако слушате

59 Факти за общата конференция

60 Въпроси и отговори

Как мога да каня Духа в дома си, когато възникват спорове или караници?

62 Пътеки, които ви подготвят за бъдещето

Тези преживявания на пълнолетни младежи могат да ви покажат как да постигате успехи в бъдеще.

72

66 Предаване на Божията обич

От Али Б.

Когато се преместихме, забелязах, че няма много хора в нашия клон. Затова реших да направя нещо по въпроса.

67 Молитва в каньона

От Карстън К.

Страхувах се, че никога няма да можем да се върнем при колата.

68 Светлината ви да свети: Чехия: нека свети нашата светлина

70 Апостолите свидетелстват за Христос

От старейшина Джефри Р. Холанд

71 Нашата страница

72 Вярa, надежда и благодат – част 3: Надежда в Холандия

От Меган Армнехт

74 Клуб за четене на Книгата на Мормон

75 Герои от Стария завет: Смелата Естир

76 Разкази от Писанията: Царица Естир

От Ким Уеб Рийд

79 Страница за оцветяване: Мога да помагам на другите да се чувстват обичани

Международно списание на Църквата на Исус
Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс,
Хенри Б. Айринг

Кворумът на дванадесетте апостоли: М. Ръсел Балард,
Джефри Р. Холанд, Дитер Ф. Ухтдорф, Дейвид А. Беднар,
Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън,
Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд,
Герит У. Гонг, Юлисис Соарес

Редактор: Уго Е. Мартинес

Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет, Беки Крейвън

Съветници: Браян К. Аштън, Бони Х. Кордон, Легранд
Р. Къртис-мл., Едуард Дубе, Шарън Юбанк, Кристина Б.
Франко, Доналд Л. Халстром, Дъглас Д. Холмс

Изпълнителен директор: Ричард И. Хийтън

Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Асистент публикация: Франсиска Олсън

Набор и редакция: Мариса Денис, Дейвид Диксън,
Дейвид А. Едуърдз, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х.
Гарф, Ларийн Портър Гонт, Джон Райън Дженсън, Шарлът
Ларкабал, Майкъл Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън
Оудърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М.
Ромни, Минди Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Андриюз, Фей П. Андрус, Манди Бентли,
С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли,
Ерик П. Джонсен, Сюън Лофгрин, Скот М. Мууи, Емили
Чиеко Ремингтън, Марк У. Робисон, Брайън Тийри, К. Никол
Уолкърхорст

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небърк Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Айра Глен Ъдеър, Кевин Банкс, Джули
Бърдет, Томас Дж. Кронин, Брайън У. Джиджи, Джини Дж.
Нилсън, Дерек Ричардсън

Предпечат: Джошуа Денис

Директор печат: Стивън Т. Люис, Амон Харис

Директор разпространение: Трой Р. Бейкър

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на
store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център
за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на
liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@
ldschurch.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
„компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски,
холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски,
италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски,
малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски,
португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански,
суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински,
урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2018 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени.
Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не
е обозначено друго, отделни лица могат да копират
материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел
(включително за църковни призования). Това право може да
бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не
могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено
в бележката до произведението. Въпросите относно
авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT
84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2018 Vol. 25 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)
Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April,
May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada,
\$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

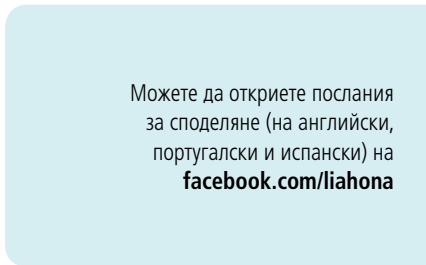
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

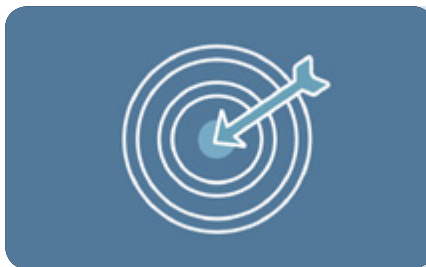
Повече онлайн

Четете статии и изпратете своите
собствени на liahona.lds.org

Можете да откриете послания
за споделяне (на английски,
португалски и испански) на
facebook.com/liahona

Изпратете мнение на
liahona@ldschurch.org

Абонирайте се на store.lds.org
Или посетете център за разпространение,
попитайте ръководители на своя
район или се обадете на
1 800 537 5971 (САЩ и Канада)

ИЗОБРАЖЕНИЯ ОТ GETTY IMAGES

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Номерата се отнасят за първата страница на статията.

вяра, 4, 40, 42, 44
десятьк, 10
Джозеф Смит, 28, 34
единство, 24, 43, 60
епископи, 24, 48
заетост, 62
изучаване, 50
история на Църквата,
28, 34
Исус Христос, 44, 70
Книгата на Мормон,
28, 74

любов, 66, 79
мисионерска работа,
43, 66
молитва, 4, 40, 41, 67, 68
Небесен Отец, 34, 43
несгоди, 4
обща конференция, 54,
56, 58, 59
откровение, 41, 50
покаяние, 48
пример, 68
пророци, 42, 71, 80

прошка, 48, 72
**разчитане на
собствените сили**,
40, 62
**ръководители на
Църквата**, 12, 18
Светият Дух, 50, 56, 60
свидетелство, 56, 68, 71
служение, 6, 24
смелост, 75, 76
Стар завет, 75, 76
храмове, 42, 71

ЛИЦА НА ВЯРАТА

„Болестта може да направи много добри неща“ – казва Михаел, който страда от бъбречна недостатъчност. Тъй като неговото заболяване е задълбочило благодарността му за Евангелието, той казва: „Това е полезно изпитание“.

ЛЕСЛИ НИЛСЪН, ФОТОГРАФ

Михаел Исаак

Бидгощч, Полша

Първо бях гневен.

„Защо на мен? – молих се. – Служих Ти, Господи“. Но след време разбрах. В Писанията се казва: „Онзи, който има вяра в Мен да бъде изцелен и не е определен за смърт, ще бъде изцелен“ (У. и З. 42:48).

Членовете на Църквата продължават да се молят за мен, но здравето ми се влошава. Те мислят, че молитвите им остават нечути, но това не е така, защото те стават по-добри хора, а аз усещам тяхната обич.

И дори да бях здрав, колко време щеше да ми остава на моята възраст? Въпреки всичко, много ми предстои.

Имам Църквата. Има начин да се свързвам с Бог в молитва, чрез пост и всички неща, които правим. Какво още ми трябва?

Понякога си казвам: „Може би затова съм болен – за да мога да разбера в какво велико дело участвам, каква велика кауза е това“.

ПРОЧЕТЕТЕ ПОВЕЧЕ

Научете повече за това как да се справяме с житейските трудности чрез силата на надеждата от президент Ръсел М. Нелсън на lds.org/go/10185.

Прочетете още от рубриката Лица на вярата на lds.org/go/18.

Принципи на служението

КАК ДА ПОЛУЧАВАМЕ ПОМОЩ, ЗА ДА ПОМАГАМЕ НА ДРУГИТЕ

Как и кога да включваме други хора, когато имаме нужда от помощ в усилията си да служим? Участие в свързани със служението интервюта и събрания за съветване през първата неделя.

ОТ момента, в който множествената склероза приковала Кати в инвалидната количка, тя осъзнала, че се нуждае от помощ всяка вечер, за да се премества от стола в леглото. Оказало се, че нито един от членовете не можел да върши сам тази задача. Затова в кворума на старейшините обсъдили нейното положение и решили да изготвят график, по който да ѝ помагат всяка вечер¹.

Когато опознаваме нуждите и силните страни на хората, на които служим, може да се случи така, че да имаме нужда от помощ, за да посрещаме нуждите им. Свързаните със служението интервюта и събранията за съветване през първата неделя ни дават възможности да обсъждаме как по подходящ начин да включваме други хора.

Свързани със служението интервюта

Тези провеждани всяко тримесечие интервюта между служещите сестри и президентството на Обществото за взаимопомощ или служещите братя и

президентството на кворума на старейшините са единственият *официален* отчет по отношение на хората, на които служим. Интервюто е възможност поне на тримесечие (1) за съветване по отношение на силните страни, нуждите и трудностите на семействата и отделните членове, на които се служи; (2) да се определя с кои нужди може да помага кворумът, Обществото за взаимопомощ или съветът на района и (3) за получаване на обучение и насърчение от ръководителите по отношение на усилията по служението.

Президентът на кворума на старейшините и президентката на Обществото за взаимопомощ информират за важни нужди епископа и получават съвет и напътствия от него.

Можете да откриете повече информация за свързаните със служението интервюта на ministering.lds.org.

Как свързаните със служението интервюта да бъдат наистина полезни

В подкрепа на изказването на президент Ръсел М. Нелсън, че програмата за

Статиите „Принципи на служението“ имат за цел да ни помагат да се учим да се грижим един за друг, а не да бъдат споделяни като послания по време на посещение. Като опознаваме тези, на които служим, Светият Дух ще ни помага да разбираме от какви послания биха имали нужда в допълнение към нашата грижа и състрадание.

ИСУС ВКЛЮЧВА ДРУГИТЕ

Исус нахранва множество от 5 000 души с пет ечемичени хляба и две малки риби. Прочетете Йоан 6:5–14, за да откриете колко пъти Спасителят включва други хора в това дело на служение.

служение е определящ фактор за бъдещето на Църквата, старейшина Гари Е. Стивънсън от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „Реализирането на неговата визия... може да зависи от това доколко добре служещите братя и сестри се обучават и участват в тези интервюта“².

Четири идеи за служещите братя и сестри:

- Отидете на интервюто с нагласата да получите напътствие. Бъдете готови да се учите.
- Бъдете подготвени да обсъждате потребности, при посрещането на които имате нужда от помощ.
- Съсредоточете се върху силните страни и способности на човека, а не само върху нуждите.
- Ако се нуждаете от напътствия, свързвайте се с президентството и извън тримесечните интервюта.

Пет идеи за ръководителите:

- Не е нужно интервюта да бъдат дълги, но въпреки това отделете достатъчно време и се срещнете на място, което позволява съдържателен разговор.
- Възползвайте се от възможността да служите на служещите братя и сестри.
- Не задавайте въпроси, които създават впечатлението, че броите посещения или отмятате в списъка („Извърши ли си служението?“). Задавайте въпроси, които затвърждават

желано поведение („Какви подтици почувства, докато се молеше за това семейство? Какво се случи, когато действа според тези подтици?“).

- Слушайте внимателно и си водете бележки.
- Съветвайте се заедно. Служещите двойки имат правото да получават откровения за хората, на които им е възложено да служат.³

Въпроси и отговори за свързаните със служението интервюта

Какво представляват свързаните със служението интервюта?

Те са обсъждания между служещи братя и член на президентството на кворума на старейшините или между служещи сестри и член на президентството на Обществото за взаимопомощ при условия, които позволяват търсене и получаване на вдъхновения от Светия Дух. В резултат, служещите братя и сестри могат да бъдат вдъхновявани да се грижат, обичат, обучават и утешават подобно на Спасителя.

Тези интервюта на тримесечие трябва ли да се провеждат лично?

По принцип те се провеждат лично, но могат да се проведат по телефона или онлайн, когато личната среща не е практична. Като цяло, и двамата колеги следва да присъстват на интервюто, когато това е уместно.

Трябва ли всяко тримесечие тези интервюта да се провеждат лично?

Свързаните със служението интервюта са възможност за служещите братя и сестри да преглеждат ситуацията, да изготвят бъдещи планове и да се грижат нужната помощ да достига до отделните членове или семейства, на които служат. Те са възможности да се обсъжда какви ресурси могат да осигурят кворумът и Обществото за взаимопомощ.

Как да действам по отношение на поверителни или деликатни проблеми?

Служещите братя и сестри споделят поверителна информация само с президента на кворума на старейшините, президентката на Обществото за взаимопомощ или директно с епископа. Поверителна или лична информация не трябва да бъде споделяна по време на събранията за съветване през първата неделя.

Можете да гледате видео материали с примерни свързани със служението интервюта на ministering.lds.org.

Съветването относно нуждите на другите е същността на свързаните със служението интервюта. Вижте също статията в рубриката „Принципи на служението“, „Съветвайте се относно техните нужди“ в изданието за месец септември 2018 г.

Събрания за съветване през първата неделя

В допълнение на свързаните със служението интервюта, събранията за съветване през първата неделя представляват още един начин да включваме другите в служението. По време на събранията на Обществото за взаимопомощ и кворума на старейшините присъстващите могат да бъдат вдъхновявани от Духа и от останалите в групата.

Целта на събранията за съветване е:

- „Заедно да се обсъждат местните отговорности, възможности и трудности.
- Хората да се поучават от прозренията и опита на другите и
- да планирате начини да действате според подтикните от Духа“⁴.

Събранията за съветване са повече от обсъждания – те ни водят към действие като отделни членове или групи, според вдъхновението на Духа. В резултат на

тези събрания членовете могат да чувстват желанието да осъществяват Господното дело.

Покана за действие

„Днес се молим – казва старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли – всеки мъж и жена – и по-възрастните млади мъже и млади жени – да... (бъдат) по-дълбоко отдадени на това да се грижат от сърце един за друг и да вършат това, подтиквани единствено от чистата любов Христова“⁵. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. *Mormon Messages* video “Lift,” lds.org/media-library.
2. Гари Е. Стивънсън, в „Свързани със служението интервюта“ (видео), ministering.lds.org.
3. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Служение“, *Лиахона*, май 2018 г., 100.
4. *Следвайте Ме, елате с Мен – за свещеничеството на Мелхиседек и Обществото за взаимопомощ в Лиахона*, ноем. 2017 г., с. 140; налично и на comefollowme.lds.org.
5. Джефри Р. Холанд, „Да бъдем с членовете и да ги подсилваме“, *Лиахона*, май 2018 г., с. 103.

ЗА КАКВО СЕ ХАРЧАТ ПАРИТЕ ОТ ДЕСЯТЪК

Какво се случва с парите, които плащате като десятък?

Печелите пари.

*Дарявате 10 процента от дохода си като десятък
(вж. У. и З. 119).*

Давате десятъка си на член на вашето епископство или президентство на клон или го плащате онлайн на donations.lds.org.

В Централата на Църквата Първото президентство, Кворумът на дванадесетте и Председателстващото епископство съставляват съвета за разпореждане с десятъците (вж. У. и З. 120). Според Господното напътствие те вземат вдъхновени решения как да се използват тези свещени средства от десятък.

ДЕСЯТЪКЪТ МОЖЕ ДА СЕ ИЗПОЛЗВА ЗА:

Строеж и поддръжка на храмове, сгради за събрания и други сгради, които са собственост на Църквата

Поддържане на църковни образователни програми

Печат на Писания и други материали

Проучване на семейна история

Финансиране на програми по благосъстоянието и хуманитарна дейност

Мисионерска работа

Финансиране на църковни дейности с цел сближаване на членовете на ниво район или клон

НАУЧЕТЕ ПОВЕЧЕ

- Старейшина Дейвид А. Беднар, „Небесните отвори“, обща конференция, октомври 2013 г.
- Малахия 3:7–18
- „Десятък“, Предани ще сме на вярата, 2004 г., с. 38–40

От старейшина
Д. Тод
Кристоферсън

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

СТАРЕЙШИНА ГЕРИТ У. ГОНГ: Обичайте Господ и се уповавайте на Него

Наскоро сключил брак студент в Оксфордския университет в Англия, Герит У. Гонг научава от собствен опит, че когато обичаме Господ и се уповаваме на Него, Той ще ни помага, напътства и укрепва.

Получил престижна стипендия, Герит се стреми да придобие две научни степени, едната от които докторска. По същото време той служи в епископството на район Оксфорд. Той и съпругата му Сюзан си спомнят съвета, който получават от старейшина Дейвид Б. Хейт (1906 – 2004) от Кворума на дванадесетте апостоли, когато той ги запечатва в храма Солт Лейк. „Той ни каза винаги да имаме призования – споделя старейшина Гонг. – Ние знаехме, че ако се уповаваме на Бог и вършим най-доброто, на което сме способни, Той ще ни помага“.

Както казва Герит, той и Сюзан наистина получават „божествена помощ и нежни милости“. Паралелно със службата си в епископството, Герит покрива всички академични изисквания за придобиване на докторска степен, с изключение на дисертацията. Той моли епископа на район Оксфорд Алън Уебстър да му даде свещеническа благословия. По време на благословията, Герит получава следното обещание: „Продължавай да правиш всичко по силите си и Господ ще те благослави“.

Двама опитни юридически секретари, членове на неговия район, доброволно предлагат да му помагат в напечатването на дисертацията му и по този начин Герит успява да я завърши за няколко месеца. В действителност, той завършва магистратура и докторантура

за малко повече от три години. Също така след дипломирането си приема длъжност, свързана с изследователска дейност във факултет на университета. Преживяното в Оксфорд укрепва доверието му в Господ – доверие, което устоява и до ден днешен и ще продължава да благославя Герит У. Гонг в службата му в Кворума на дванадесетте апостоли.

Хлябове и риби

„Господ е добър и милостив и иска да ни благослави – казва старейшина Гонг. – Ако даваме най-доброто от себе си, Той ще прави така, че да постигаме повече отколкото бихме могли сами. Това е като умножаването на хлябовете и рибите. Господ взема това, с което разполагаме и го увеличава в пъти повече от това, което бихме успели да постигнем само със собствените си сили“.

Принципът на хлябовете и рибите важи и за ученето. „Дори когато официалното образование е недостъпно, духът на ученето реално е от значение, защото ученето е един вечен процес. Всички ние можем да търсим светлина и истина, независимо от обстоятелствата, в които се намираме. Когато го правим, Господ ще ни помага да намираме това, което търсим“.

Чувство за принадлежност, породено от спазването на заветите

Докато е в Оксфорд, старейшина Гонг научава и друг евангелски принцип, който той нарича „чувство за принадлежност,

Старейшина Гонг приписва голяма част от щастието си на своите родители Джийн и Уолтър, както и на своята съпруга Сюзан. Той казва, че домът на родителите му е бил „изпълнен с дълбоко благоговение пред Божиата любов към всяко от Неговите чед“.

Когато старейшина Гонг среща съпругата си за пръв път, той чувства, че Сюзан е човек, когото винаги е познавал.

породено от спазването на заветите“.

„Когато се доближаваме до Господ, ние се доближаваме и един към друг – казва той. – В Оксфорд Сюзан и аз ценяхме опита си в района също толкова, колкото и академичния си опит. Много от нашите най-близки приятели и до днес са хора от район Оксфорд“.

Сред тези приятели са Тим и Катрин Уит, които си спомнят едно посещение на храма заедно със семейство Гонг. „Ясно си спомням, че брат Гонг си свали часовника, за да не бъде разсейван или притискан от времето, когато размишлява над неща, свързани с вечността – казва сестра Уит. – Този малък жест ми помогна да бъда по-старателна в своето

лично поклонение в храма“.

Семейство Гонг често се срещат с приятели, които познават благодарение на Евангелието. Старейшина Гонг казва: „Хората казват неща от сорта: „Работихме съвместно, когато бяхте във висшия съвет“ и това важи по същия начин и за нас. Благодарен съм за президента на кол и членовете на съвета на район, които ми помагаша, когато бях млад епископ. Всички ние дължим много на родителите си, близките си, съседи, президенти на мисии, сестри и свещенически ръководители, които се отнасят добре с нас, напътстват ни и ни насърчават да идваме в Христа“.

Семейно наследство

Семейната история на старейшина Гонг е проследена 34 поколения назад до първия Дракон Гонг, роден през 837 г. сл. Хр. Баба-та и дядото на старейшина Гонг емигрират от Китай в Съединените щати. Неговата майка Джийн се присъединява към Църквата като тинейджърка в Хавай, САЩ, а след това учи в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта, САЩ, където живее заедно със семейството на Герит де Йонг, първият декан на Колежа по изящни изкуства. „Семейство де Йонг ми помогнаха да разбера как изглежда семейство, което живее според Евангелието“ – казва тя.

След УБЙ Джийн учи в Станфордския университет в Пало Алто, Калифорния, САЩ, където се запознава с Уолтър А. Гонг. „Той беше вече християнин и бързо разбра какво предлага възстановеното Евангелие“ – казва Джийн. Той се присъединява към Църквата и година по-късно те сключват брак в храма Солт Лейк. И двамата стават професионални преподаватели и имат общо над 70 години стаж в преподаването.

Старейшина Гонг казва: „Татко беше също и патриарх и понеже даваше патриархалните благословии вкъщи, домът ни бе изпълнен с дълбоко благоговение пред любовта на Бог към всяко от Неговите чедра“.

На 23 декември 1953 г. в Редууд Сити, Калифорния се ражда първото от трите деца на Джийн и Уолтър. „Неговото собствено име Герит има холандски произход, в чест на Герит де Йонг – обяснява Джийн. – Неговото презиме е Уолтър, в чест на баща му. А фамилното ни име е китайско, което почита неговите китайски корени“.

Джийн казва, че Герит бил внимателен към по-малкия си брат Браян и сестра си Маргърийт. „Той обичаше да им помага – казва тя – дори с дребни неща, като например да ги учи да си завързват обувките“. Тя си спомня как връщайки се от църква един ден дочува Герит и Браян да си говорят,

От ляво: Марджъри и Гордън Б. Хинкли поздравяват Герит и Сюзан Гонг по време на тяхното сватбено празненство. Като мисионер в Тайван старейшина Гонг е преподавал на едно семейство и години по-късно, като висш ръководител, той се среща с внука на една от дъщерите от това семейство. Във Виетнам старейшина и сестра Гонг изрисуват стена с цветни бои, като начин да зарадват деца в затруднено положение. Членове на семейство Гонг заедно с хората, които са помогнали при изрисването на стената във Виетнам.

че според тях една от речите по време на събранието за причастието била скучна. Тя казва: „И аз ги поканих: „Тогава измислете по-добра реч“. Те приеха поканата и започнаха да обръщат по-голямо внимание на всички речи“.

Като тинейджър Герит обича да слага раницата на гърба и да ходи на излети с останалите млади мъже от своя район. Уоли Салбака, дългогодишен приятел, си спомня за един излет на палатки. „Бях там заедно с Герит, брат му Браян и един приятел, който не беше член на Църквата. По някаква причина започнахме да пеем

химни. Герит пееше мелодията, Браян тенора, а аз баса. Мисля, че изпяхме 10 или 20 химна просто за удоволствие. Беше хубаво преживяване. Приятелят ни, който не беше член на Църквата, остана впечатлен“.

Брат Салбака си спомня също как в гимназията Герит моли мажоретките тихо да окуражават отбора по шах. „Той ги убеди, че моралната подкрепа е добра за всички и те наистина дойдоха на едно състезание!“

След като завършва гимназия, старейшина Гонг учи в Университета Бригъм Йънг. От 1973 до 1975 г. той служи в мисия Тайван Тайпе, след което се завръща в УБЙ, където през 1977 г. получава бакалавърска степен по азиатски и университетски науки.

Ухажване и брак

След своята мисия старейшина Гонг доброволно предлага да организира неделни вечери край огнището в центъра за обучение на мисионери в Прово. Вечерите край огнището помагат на мисионерите, призовани да служат в Тайван, да опознават народа, обичаите и културата там. Една от мисионерките е сестра Сюзан Линдзи от Тейлърсвил, Юта – дъщеря на Ричард П. и Мариан Б. Линдзи. Брат Линдзи тогава е член на Втория кворум на Седемдесетте. „Почувствах, че Сюзан е човек, когото винаги съм познавал“ – казва старейшина Гонг.

Две години по-късно, няколко месеца след като Сюзан се завръща в УБЙ след своята мисия, Герит е в Прово при своето семейство. Баща му преподава в университета, а Герит планира двуседмично посещение. Посещението се удължава на четири седмици поради ежедневните му срещи със Сюзан. Тогава Герит заминава на стаж на Хаваите преди да се завърне в Оксфорд.

„Ние се ухажвахме от две различни полукълба – спомня си старейшина Гонг. – Опитвах се да уча в

Англия, докато научавах всичко, което можех за нея отвъд Атлантическия океан“.

„Сгодихме се по телефона – казва сестра Гонг. – Той се прибра отново у дома за Деня на благодарността, а се оженихме през първия работен ден на храма през новата година“. Две седмици по-късно летят за Англия, за да започнат нов живот заедно.

„Когато хората се женят, те говорят за това как две семейства се обединяват в едно – казва старейшина Гонг. – И наистина точно това се случи и с мен. Аз чувствам, че съм част от семейство Линдзи точно толкова, колкото съм част и от семейство Гонг“.

Изключителна кариера

След краткото време, прекарано във факултета в Оксфорд, кариерата на Герит тръгва в посока държавна служба във Вашингтон, окръг Колумбия, САЩ. През 1984 г. той работи в кампанията по преизбирането на президента Рейгън и вицепрезидента Буш, където дели един офис с Майк Ливит, който по-късно става губернатор на Юта. „Герит беше наблюдателен и тактичен – казва брат Ливит, – но той се отличаваше с безпрекословната си доброта“.

През 1985 г. той работи като специален сътрудник на заместник държавния секретар. През 1987 г. става специален сътрудник на американския посланик в Пекин, Китай. От 1989 до 2001 г. заема различни длъжности в Центъра за стратегически и международни изследвания във Вашингтон, окръг Колумбия. След това се завръща в академичния свят, приемайки длъжността на асистент на президента по стратегическо планиране в УБЙ. Той прекарва девет години в тази роля.

Кари Дженкинс, асистентка на президента по университетски комуникации в УБЙ, работи в съседния офис. Тя си спомня способността на Герит Гонг да насърчава хората около себе си. „Ако ви липсваше увереност, че

можете да се справите с трудна задача, той имаше тази увереност за вас – казва тя. – Той правеше всичко по силите си, за да ви напътства, да ви вдъхва надежда да продължавате и да се доказвате“.

Федералният съдия Томас Б. Грифит, който познава старейшина Гонг от Вашингтон и от УБЙ, описва общуването с него по следния начин: „В края на разговора вие осъзнавате, че фокусът е бил върху вас. Той е изключителен слушател. И умее да задава въпроси, които ви карат да се замислите“.

Сесил О. Самюелсън, почетен висш седемдесетник и бивш президент на УБЙ казва, че старейшина Гонг „като цяло е тих човек, но умът му винаги работи“.

Семеен живот

Герит и Сюзан Гонг имат четири деца – синовете им Ейбрахам, Самюел, Кристофър и Матю, които израстват в най-разнообразни среди.

„Когато бяхме в Пекин, децата ни имаха благословията да се сприятелят един с друг“ – казва старейшина Гонг.

„От една страна те имаха възможност за широк поглед над света – добавя сестра Гонг. – А от друга, това ни помогна да станем много сплотени като семейство. Нашите момчета все още казват, че най-доброто, което сме направили като родители, е да им дадем братя“.

„Веднъж използвахме натрупаните бонус точки за безплатни пътувания със самолет – казва старейшина Гонг. – Оставихме всеки да си избере дестинация. Започнахме пътешествието си от Вашингтон, окръг Колумбия, където живеехме, след това се отправихме към Англия, Чехия, Гърция, Турция, Индия, Китай и Япония“.

„Имахме едно ясно правило по време на това пътуване – казва Сюзан. – Където и да ходехме, ядяхме това, което ядат местните хора“. За последно, накрая на това пътуване в Япония, старейшина Гонг казва на синовете си, че

ще ги заведе в един ресторант, който е световно известен със своето телешко. В Макдоналдс четирима изгладнели синове и техните двама родители изяждат 17 хамбургера!

„И мама, и татко ценят високо ученето от опит – казва Ейбрахам. – Татко задълбочено разсъждава върху начина, по който опитът оказва влияние върху хората, в това число и върху цели култури“. Ейбрахам също отбелязва, че баща му „говори внимателно, защото иска напълно да обмисля и да вярва в това, което казва“.

Сам си спомня: „Колкото и да беше зает в Държавния департамент, татко отделяше време всяка вечер да ме подготвя и тренира за състезанието по математика в трети клас, в което исках да участвам, наречено „Предизвикателство 24“. Той каза, че ако спечеля, ще си устроим празненство със сладоледени мелби с 24 вида заливки“. Сам стига до финалите на национално ниво, но не успява да спечели. Въпреки това семейство Гонг ядат мелби. Но не е лесно да се измислят 24 вида заливки – едната е с вкус на сушено телешко месо.

Кристофър и Матю обясняват колко много „цен(ят) доверието, любовта и отдадеността, които споделят (техните) баща и майка“. Това е любов, която старейшина и сестра Гонг споделят помежду си, с всеки един от своите синове и със своите роднини.

„В допълнение на това, че е отдаден баща, Герит е отдаден син и брат – казва Сюзан. – Тези роли са важни за него. Той ни помага да разбираме, че семейните взаимоотношения са най-важни“.

Църковен опит

Въпреки, че е ангажиран с кариерата и семейството си, старейшина Гонг продължава да служи с желание в Църквата, изпълнявайки призования като висш съветник, ръководител на групата на висшите свещеници, президент на Неделното училище в кол, учител в Семинара, епископ, президент на мисия, президент на кол и областен седемдесетник.

Без значение какво е призован да върши, а също и в семейния си живот, той постоянно

проверява определени качества. „Той гледа на всеки човек като на син или дъщеря на Небесния Отец – казва сестра Гонг. – Но преди всичко, той обича Господ. Той наистина желае с цялото си сърце да изгражда царството и да благославя чедата на Небесния Отец“.

В допълнение на това той се възхищава на своята съпруга. „Каквото и да ме помолят да направя – казва той – Сюзан е до мен. Тя се общува лесно с всички и е отворена към другите хора. Винаги е имала желание да посещава нови места и да опитва нови неща, за което съм благодарен“.

От ляво: В Тайланд старейшина Гонг се среща с Негово високопреосвещенство кардинал Франсис Ксавие Криангсак Ковитавания, католически архиепископ на Банкок. Старейшина Гонг се наслаждава на индивидуалните пътувания със своите синове, като например това пътуване в Канада заедно със сина му Сам. През 2017 г. старейшина Гонг споделя своите размисли относно хляба на живота с учители в Семинара и Института. Сестра Гонг разменя поздрави в дома на член на Църквата от Камбоджа.

Служба в Седемдесетте

На 3 април 2010 г. старейшина Герит У. Гонг е подкрепен като висш ръководител седемдесетник. Възложена му е отговорност в президентството на област Азия с централа Хонг Конг. По-късно той става президент на област Азия. На 6 октомври 2015 г. старейшина Гонг е подкрепен в президентството на Седемдесетте, където неговият международен опит продължава, обогатявайки се с посещения на области в различни части на света като Африка и Централна Америка.

„Срещаш се със светиите на всички тези места и ги обикваш – казва той. – Чувстваш се благословен, когато хората ти разказват за своята вяра, защото преживяванията им, свързани с това как Бог докосва техния живот, стават част от разбирането кой е Бог и как Той обича всеки от нас“.

„Когато възлагаме на старейшина Гонг да свърши някаква работа, хората, с които той общува, имат усещането, че намират приятел – казва президент Ръсел М. Нелсън. – Той е достигнал високо ниво на познание, но е смирен. Разбира хората от всички прослойки, винаги е добре подготвен и убедителен“.

Призоваване за апостол

Когато президент Нелсън отправя призованието към старейшина Гонг да служи като член на Кворума на дванадесетте апостоли, пророкът с любов хваща ръцете му, докато неговата скъпа Сюзан е до него, и отправя това свещено призование от Господ, което изпълва старейшина Гонг с възхищение“ („Днес Спасителят възкръсна“, *Лиахона*, май 2018 г., с. 97). Смирен, но сигурен в любовта и доверието си към Господ, старейшина Гонг приема призованието. Той е подкрепен на 31 март 2018 г. Грижливо подготвен от Господ, сега той ще служи като „специал(ен) свидетел за името Христово по целия свят“ (У. и З. 107:23). ■

От старейшина
Нийл Л.
Андерсън

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

СТАРЕЙШИНА ЮЛИСИС СОАРЕС: ЕДИН МЪЖ, У КОГОТО НЯМА ЛУКАВСТВО

В ранните дни на Своето служение, когато Исус избира Своите апостоли, Той вижда Натанаил да идва към Него. Той веднага разпознава добрината на Натанаил, заявявайки: „Ето истински израилятинин, у когото няма лукавство“¹.

Исус знае, че Натанаил е с чисто сърце, честни намерения и че у него няма лицемерие и коварство. Господ обича това качество на праведна почтеност и призовава Натанаил да бъде апостол².

Юлисис Соарес е като Натанаил от древността и затова Спасителят призовава и него.

„Примерът на моите родители“

Юлисис, най-малкият от четирима братя, е роден в Сао Пауло, Бразилия на 2 октомври 1958 г. Той има скромен произход, но родителите му – Апаресидо и Мерседес Карешу Соарес – са почитени и трудолюбиви хора, които с искрено сърце слушат мисионерите. Те се присъединяват към Църквата през 1965 г., когато Юлисис е на шест години.

„Никога не съм виждал брат Апаресидо да пропусне събрание“ – казва Озирис Кабрал, който служи като президент на кол, когато Юлисис е млад мъж. „Мерседес също е много вярна жена. Юлисис е наследил отдадеността на своите родители“.

Сърцето на Юлисис, което е добро по природа, разцъфтява, когато той изучава Господните пътища. „Израстнах в Църквата, следвайки примера на своите родители“ – казва старейшина Соарес.

Докато следва този пример, неговото свидетелство става по-силно въпреки противопоставянето.

„Аз бях единственият член на Църквата в моето училище, а останалите момчета винаги се опитваха да ме изкушават и карат да върша нередни неща – казва той. – Трябваше да се науча да се защитавам в тези трудни моменти, но винаги се уповавах с цялото си сърце, че Господ ще ми помага да успявам. Като млад мъж научих, че ако ние вършим нашата част, Господ ще върши Своята. Но трябва здраво да се държим за ръката Му и за Неговото Евангелие“.

Когато Юлисис е на 15 години, неговият епископ го моли да преподава в Неделното училище за младежи.

Един от уроците, които преподава, е съсредоточен върху придобиване на свидетелство за Евангелието. Юлисис е изучавал Книгата на Мормон, винаги е чувствал, че Църквата е истинна и вярва в Спасителя Исус Христос.

Докато подготвя урока, той желае да сподели силно свидетелство на класа си за истинността на Евангелието. „Аз изучавах и горещо се молих – спомня си старейшина Соарес. – След като коленичих, едно сладко чувство изпълни сърцето ми, един нежен глас ми даде потвърждение, че съм на правилния път. Беше толкова въздействащо, че никога не бих могъл да твърдя, че не съм знаел“.

Юлисис Соарес „израст(ва) в Църквата, следвайки примера“ на своите родители Апаресидо и Мерседес Соарес (вляво). Когато се уповава на Господ въпреки противопоставянето, Юлисис се научава още от ранна възраст да се държи здраво за Спасителя и Неговото Евангелие.

Докато съзрява, Юлисис научава, че ако прави повече от това, което се очаква или изисква от него, Господ щедро ще го благославя. Един такъв урок той научава, докато се подготвя за мисия. По време на интервютата с Юлисис, неговият епископ поставя акцент върху спазването на заповедите и достойния живот. Той набляга също и на финансовата подготовка.

В днешно време всички мисионери от Бразилия поемат част от разходите за своите мисии, а много семейства покриват и целите разходи. Когато Юлисис наближава възрастта за отслужване на мисия, той решава, че ще събере пълната сума, необходима за неговата мисия. Използвайки пре-

имуществото на високата работна етика, на която се научава, работейки в малкия бизнес на баща си и въоръжен с умението да печата бързо, Юлисис си намира работа в една фирма на дневна смяна като помощник за подготвяне на ведомости.

След успешно издържан труден приеман изпит, той започва вечерно обучение по счетоводство в един техникум. Всеки месец, след като си плаща десетъка, той спестява пари за своята мисия. След една година той е прехвърлен в счетоводния отдел на фирмата, в която работи.

„Ето как спестих пари да платя за мисията си – казва старейшина Соарес. – И всеки

месец в продължение на три години преди да замина си купувах по нещо за мисията – риза, чифт панталони, чифт чорапи, вратовръзка, куфар“. Също така той се нуждае и получава силна обич и подкрепа от своите родители и местни ръководители.

Юлисис е призван да служи в мисия Бразилия Рио де Жанейро. През първата част от мисията му, негов президент е Елио да Роша Камарго, който по-късно става първият висш ръководител, призван от Бразилия. Юлисис започва своята мисия в началото на 1978 г. Първият храм в Латинска Америка е осветен по-късно същата година в Сао Пауло от президент Спенсър У. Кимбъл (1895 – 1985).

През януари 1980 г. Юлисис и неговият колега, който също не е получил своето надаряване, се качват на автобус в Рио де Жанейро за осемчасово пътуване до храма Сао Пауло Бразилия. Родителите на Юлисис и неговите братя го чакат там и семейство Соарес бива запечатано за времето и вечността. Юлисис никога не забравя тези пет часа заедно в храма Сао Пауло. По-късно същия ден той и колегата му се завръщат на мисионерското поле.

Поставяне на Бог на първо място

Юлисис се радва на успешна мисия, която още повече укрепва неговото свидетелство. Когато се завръща у дома, той си намира работа и започва да учи счетоводство и икономика в местен университет.

Той е у дома от седем месеца, когато среща „сестра Моргадо“ на танцова забава, организирана от няколко кола. Юлисис е служил за известно време като неин зонен водач и двамата прекарват вечерта разказвайки си истории от мисията и живота си след нея. След три седмици те започват да излизат на срещи.

Розана Фернандес Моргадо е била на осем години, когато по-голямата ѝ сестра Маргарет започва да я води на църковни събрания. Накрая двете верни млади проучвателки получават позволение от баща

Старейшина Соарес приписва на съпругата си Розана „всички добри неща в (своя) живот“. Двойката сключва брак през 1982 г. (най-вдясно), две години след случайната им среща след службата им в мисия Бразилия Рио де Жанейро.

Старейшина Соарес заедно с Розана през 2000 г. (горе); със семейството си (долу вдясно); като пълноправен мисионер през 1979 г. (горе вдясно), с новопокръстения Елиезер Вагнер де Соуза Сантос и годицината му (и настояща съпруга) Режина. По настоящем брат Сантос служи като президент на кол Вила Веля Бразилия в щата Еспирито Санто. Ким Пикет, колегата на старейшина Соарес, се вижда отзад.

си да се кръстят, но всяка от тях трябва да изчака да навърши 17 години. Розана ходи на църковни събрания в продължение на девет години преди да получи позволение да се кръсти.

Юлисис живее в северната част на Сао Пауло, а Розана живее с родителите си в южната част на града. Пътуването през този огромен град отнема от два до три часа с автобус и метро. За щастие Маргарет и съпругът ѝ Клаудио живеят близо до нейните родители.

„Когато Юлисис идваше в края на седмицата да се среща с Розана, му беше много трудно да се прибира вкъщи на толкова далечно разстояние през нощта“ – спомня

си старейшина Клаудио Р. М. Коста, висш ръководител седемдесетник, за своя бъдещ зет. И за това той и Маргарет канят Юлисис да отсяда при тях след срещите. „Ние го осиновихме за известно време“ – допълва старейшина Коста.

„Той спеше на дивана в нашата всекидневна – казва сестра Коста. – Ние наскоро се бяхме оженили и няхаме допълнителни одеяла. Ала той се завиваше с една стара завеса, която имаме. Беше щастлив, тъй като можеше да се вижда отново с Розана на следващия ден. Той беше добра партия за сестра ми, а и родителите ми много го харесваха“.

Юлисис и Розана сключват брак в храма Сао Пауло Бразилия на 30 октомври 1982 г.

Ако прекарате няколко минути със старейшина и сестра Соарес, веднага ще

забележите любовта, възхищението и уважението, които изпитват един към друг. Старейшина Соарес казва за Розана: „За мен и за семейството ни (тя) е пример за доброта, любов и пълна отдаденост на Господ“³. За сестра Соарес Юлисис е „дар от небесата“.

Сестра Соарес допълва: „Той винаги е бил изключително отговорен и праведен, винаги се е грижил добре за нашето семейство и винаги се е отнасял добре към мен. Във всичките си призвания в Църквата той е давал най-доброто от себе си. Той отива и действа. Винаги поставя Божиите неща на първо място в живота си. Влюбвам се в него отново и отново, защото знам, че ако поставя Божиите неща на първо място, той ще поставя и мен на първо място“.

Старейшина Соарес казва за своята съпруга: „Тя е истинският герой и истинското вдъхновение в нашето семейство. Тя е любяща, добра и търпелива с всички. Тя сплотява нашето семейство и вижда доброто във всеки. Тя е допринесла безкрайно много за случилото се в живота ми. Относно моето призвание в Кворума на дванадесетте апостоли, шеговито ѝ казах: „Ти си виновна за това, защото винаги си поставяла акцент върху огромната сила на Евангелието в живота ми“.

Човек с голямо сърце

Густаво – най-голямото дете в семейство Соарес, си спомня нощта, в която като момче не се подчинява на родителите си, а се измъква тайно, за да отиде на ежегодната фиеста в техния квартал в Сао Пауло, известна като Феста Жунина.

„Бях сред голяма тълпа и си прекарвах добре, когато чух да обявяват името ми, за да изляза отпред – казва той. – Това бе моментът, в който видях баща си“.

Родителите му се били поболели от тревога, но вместо да се скарат на Густаво, Юлисис силно го прегръща.

„Имахме сериозен разговор за това как е можело да се изгубя, ала въпреки всичко родителите ми се отнесоха към мен с уважение – спомня си Густаво. – Почувствах се защитен и знаех, че те наистина ме обичат“.

Юлисис е отдаден на своето семейство. Въпреки натоварения си работен график и многото пътувания през годините, той успява да намира време да изгражда добри взаимоотношения с децата си.

Когато старейшина Соарес е подкрепен в Кворума на дванадесетте апостоли на 31 март 2018 г., навярно никой не е бил по-изненадан от Густаво и двете му сестри Летисия Каравело и Наталия Соарес Авила. Но ако любовта, усърдната работа, съчувствието и смирението подготвят човек за апостолството, те казват, че могат да разберат защо Господ е призовал баща им.

„Когато Исус призовава Своите апостоли, Той не избира най-знаещите фарисеи, Той избира рибарите – казва Летисия. – Баща ми и майка ми са като тях. Те изцяло се уповават на Господ и чрез тях Той осъществява Своите дела, защото знае, че те са самоотвержени, имат желание за усърдна работа и са достатъчно смирени, за да се оставят да бъдат поправяни“.

Наталия добавя, че „голямото сърце“ на баща им ще му помага, докато напредва като един от специалните свидетели за Спасителя. „Той има сърце за това

дело – казва тя. – Той чувства напътствията от небесата, обича всички и желае да постъпва правилно“.

„Всичко ще бъде наред“

Когато старейшина Соарес служи като президент на мисия Португалия Порто от 2000 до 2003 г., той става известен с употребата на португалския израз „Tudo vai dar certo“ – всичко ще бъде наред.

„Той ни научи на него – спомня си Тай Бенет, един от неговите мисионери. – Той живее живота си с вяра и оптимизъм, че ако вършим това, което Господ желае от нас, всичко ще бъде наред“.

Също така, по думите на Ричард Шийлдс, друг от неговите мисионери, той учи мисионерите си да не използват думите *трудно* или *невъзможно*. „Ние наричахме нещата „изпитания“. „Този съвет изигра ключова роля в живота ми, когато гледах на нещата като на „изпитания“, които трябва да бъдат преодолявани, а не като на нещо „трудно“ или „невъзможно“.

Тази вяра и оптимизъм не идват от лесен живот. Старейшина и сестра Соарес добре познават разочарованието от лишенията, изтощението след дълъг работен или учебен ден, свързаните с болести изпитания, както и душевната болка след спонтанен аборт, раждане на мъртво дете и загуба на братя, сестри и родители.

Но през житейския си път те винаги вярват в думите от любимия стих на старейшина Соарес: „Бъди смирен и Господ, твоят Бог, ще те води за ръка, и ще даде отговор на молитвите ти“⁴.

„Изпитанията са част от нашия напредък – казва старейшина Соарес. – Но когато понасяме страданията с търпение, когато се учим да оцеляваме през изпитанията на живота, когато оставаме верни, Господ не ни забравя и ни благославя с благословиите, които е обещал“.

Той добавя: „И когато се държим здраво за пръта от желязо, Господ няма да ни изостави“.

„Когато неизменно се държим здраво за заповедите, Евангелието, Писанията и Господ Исус Христос, това ни помага да преодоляваме изпитанията на живота – свидетелства старейшина Соарес. – Когато коленичим за молитва, Той ще бъде с нас и ще ни напътства. Той ще ни вдъхновява къде да ходим и какво да правим. Когато се подчиняваме и се смиряваме, Господ отговаря на нашите молитви“.

Отдаден последовател

Юлисис Соарес е способен и подготвен човек. Неговото образование, което включва магистърска степен по бизнес администрация, го подготвя за работата му като счетоводител и финансов ревизор в многонационални корпорации в Бразилия. Този опит го подготвя за работата му във финансовия отдел на Църквата, което от своя страна го подготвя на 31 години да стане един от най-младите директори по материалните въпроси на Църквата. Тази подготовка му служи добре, докато е президент на мисия, а също докато служи в призование като висш ръководител седемдесетник, което получава на 2 април 2005 г.

Преди да бъде призван в президентството на Седемдесетте на 6 януари 2013 г., старейшина Соарес служи като съветник в президентството и след това като президент на област Бразилия, както и като съветник в област Африка Юго-изток. Там той служи като съветник на старейшина Дейл Г. Реналънд, който по това време е висш ръководител

седемдесетник. Старейшина Ренлѐнд, сега член на Кворума на дванадесетте апостоли, с умиление си спомня за тяхното време заедно.

„Старейшина Соарес е един жизнерадостен, посветен и отдаден последовател на Исус Христос – казва старейшина Ренлѐнд. – Не познавам друг, който да си дава ясно сметка, че е на Господно поръчение. Ако е помолен да направи нещо, той го прави, влагайки всичката си сила“.

Той казва, че старейшина Соарес бързо „се влюби“ в светиите от Африка. Една от първите му задачи в областта е да председателства по време на конференция на кол в Кананга, Демократична република Конго.

Старейшина Клаудио Р. М. Коста казва, че независимо дали е сред светиите от Перу (вляво), Гана (долу) или сред други народи, където е служил, старейшина Соарес „бързо обиква хората“.

„Когато се върна, не можеше да спре да говори за добротата и отдадеността на хората, които срещнал там“ – казва старейшина Ренлѐнд.

Старейшина Л. Уитни Клейтън, който служи заедно със старейшина Соарес в продължение на пет години и половина в президентството на Седемдесетте, нарича старейшина Соарес създател на консенсуси. „Той слуша и оценява своите мисли. Той е внимателен в начина, по който се държи на събрания, стремейки се гласовете ни да образуват хор, а не да става надпяване от солисти“.

Въпреки натоварения си работен график и многото пътувания през годините, старейшина Соарес винаги е поставял своята съпруга, своите деца и своите внуци (долу ляво) на първо място в живота си. Също така той намира време, заедно със съпругата си, за да стане много добър готвач (най-вляво).

Старейшина Соарес скромничи относно способността си да общува на португалски, английски, испански и френски. Но според старейшина Клейтън този дар, който изисква непрекъснати грижи, е благословия за Църквата. Старейшина Соарес може да говори на преобладаващата част от членовете на Църквата на техния собствен език.

„Юлисис винаги е бил ръководител, още откакто беше момче – отбелязва старейшина Клаудио Коста за своя зет. – Той е много интелигентен и способен и винаги се чувства отговорен да дава най-доброто от себе си. Той с лекота обиква хората около себе си. Сърцето му е сърце на истински последовател на Спасителя и той има сигурното свидетелство, че Исус е Христос. Обичам го и съм благодарен да го подкрепя като апостол на Господ“.

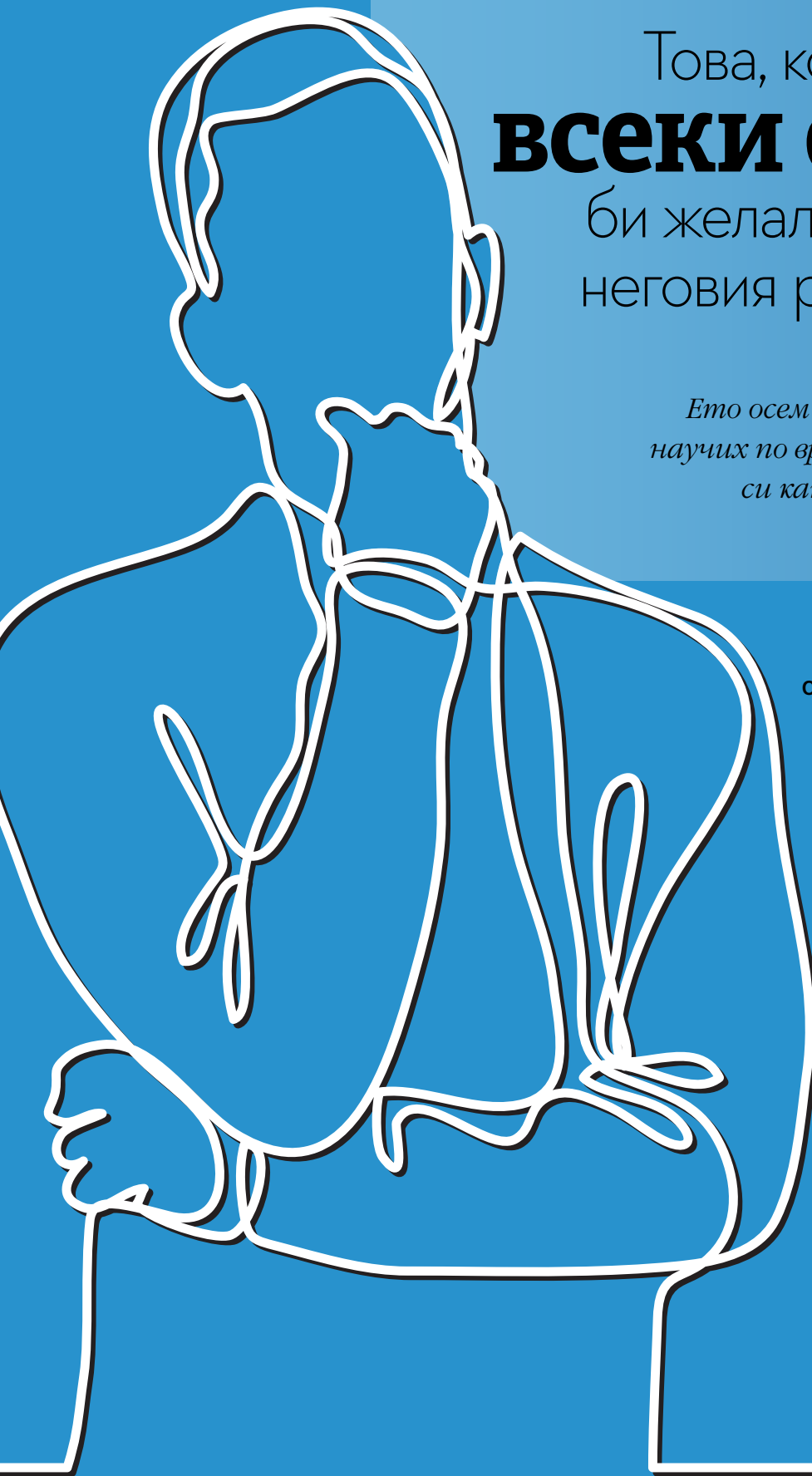
И старейшина Дейвид А. Беднар, говорейки за Кворума на дванадесетте апостоли, добавя: „Старейшина Соарес е един искрен, откровен и праведен последовател на Спасителя. Посредством светлината в излъчването му, топлата му усмивка и любезност, безброй отделни членове и семейства са били, са и ще бъдат вдъхновявани да имат по-голямо желание да следват Спасителя и да живеят според наставленията на Неговото Евангелие“.

В нашата диспенсация Господ казва за Едуард Партридж: „И това е защото сърцето му е чисто пред Мен, защото той е като Натанаил от древността, у когото нямаше лукавщина“⁵. За Хайрѐм Смит Господ казва: „Аз, Господ, го обичам заради почтеността на сърцето му и понеже той обича това, което е праведно пред Мен“⁶.

Господ би казал същото и за Юлисис Соарес. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 1:47.
2. Вж. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 217–18, 222.
3. „Пророците говорят чрез силата на Светия Дух“, *Лиахона*, май 2018 г., с. 98.
4. Учение и завети 112:10.
5. Учение и завети 41:11.
6. Учение и завети 124:15.

Това, което
ВСЕКИ ЕПИСКОП
би желал членовете на
неговия район да знаят

*Ето осем истини, които
научих по време на службата
си като епископ.*

От Майкъл Майърс

Имах прекрасната възможност да служа като епископ. През тези години научих безброй уроци. Също така научих осем истини, които според мен са универсални. Въпреки че този списък не е изчерпателен, това е опит да споделя това, което всеки епископ се надява членовете на неговия район да знаят.

1. Епископът обича всеки член на района си по един много реален начин.

Обичта, която епископът изпитва към членовете на своя район, е свързана с обичта, която Небесният Отец и Исус Христос изпитват към всеки от нас. Когато епископът поглежда членовете по време на събранието за причастие, го обземат състрадание и съпричастност по начин, който не може да се сравни с никое друго преживяване. Когато епископ стане и сподели колко много обича членовете на своя район, чувствата му са искрени и реални. Бъдете сигурни, че вашият епископ ви обича, тревожи се за вас и го е грижа за вас повече, отколкото мислите.

2. Епископът е физически, емоционално и духовно подкрепян от вярата и молитвите на членовете.

Един епископ прекарва безброй часове в служба. Той често прекарва много часове в сградата за събрания в неделя и допълнителни вечери през седмицата в посещения, интервюта и грижа за членовете на района.

Епископът е способен да прави това седмица след седмица поради вярата и молитвите на членовете на района. Като новопризован епископ очите ми неволно се насълзяваха всеки път, когато чувах някой член да се моли „благослови епископа“. Вашите молитви и вяра наистина получават отговор и епископът получава и чувства укрепващото влияние на тези молитви. Господ дава отговор на тези изпълнени с вяра молитви и помага на епископите на Църквата.

3. Епископът често се чувства изключително неспособен да изпълнява своето призвание (дори и след три-четири години).

Познавам много малко епископи, които са се чувствали наистина „подготвени“ за това призвание. Но също така знам, че „Господ подготвя тези, които призовава“¹. Макар епископът да знае, че бива подготвян, той също така изпитва трудности заради чувството,

че няма да се справи добре с призованието. Той прави най-доброто, на което е способен, за да дава мъдри напътствия при нужда, да не засяга хората и да бъде в хармония с Духа, но въпреки това редовно се пита дали изпълнява призованието си по приемлив начин.

4. Духът Божий може да действа чрез епископа, когато той се съветва с членовете на района.

Когато ме питат какво ми липсва най-много от службата като епископ, казвам на хората, че ми липсва силното влияние на Духа, което се дава на епископа по силата на неговото отделяне. Дали ще е при даване на утеха на изгубили обични хора членове, при разговор със засегнати от изневяра брачни партньори или при призоваване към покаяние, Духът, който се дава на верния епископ, е Божият Дух и Духът на откровението.

Неотдавна бивш член на района ме помоли за помощ, за може да се справи с лични проблеми. Тя се беше преместила в нов район и не беше сигурна дали желае да отиде при новия епископ за напътствие. Споделих с нея това, което съм споделял много пъти след освобождаването си – въпреки че с радост бих помогнал, аз вече не държа ключовете на епископ и че тези ключове могат да бъдат най-важното нещо при предоставяне на подкрепата, от която тя се нуждаеше. Предложих ѝ да говори с новия си епископ. Две седмици по-късно се видяхме и тя каза, че вече се е срещнала с епископа и че сякаш той вече знаел какви били нейните проблеми и как най-добре да ѝ помогне. Въпреки че епископът със сигурност може да греши, Господ го вдъхновява, води го и благославя живота на членовете чрез словата му.

5. Епископът е човек – понякога прави грешки и понякога върши нещата по неправилния начин.

В крайна сметка епископите са смъртни хора. Те имат несъвършенства, слабости, предразсъдъци и свои собствени проблеми. Духът дава способности на мъжа, който служи като епископ, но все пак епископът е човек, подвластен на същите проблеми и слабости, с които всички ние се борим.

Този факт не трябва да намалява почитта, която изразяваме към призованието му или нашето внимание към напътствията му. Един епископ е много наясно със своите слабости и се стреми да ги преодолява или поне да ги държи далеч от службата си като епископ. Но каквито и усилия да полага, съвършенството винаги ще му убягва.

6. Епископът винаги чувства, че не може да се среща достатъчно с членовете и че не върши достатъчно добро.

Всеки ден епископът се пита на кого друго е могъл или е трябвало да помогне. Щеше да е прекрасно редовно да бях посещавал всички членове, но работех на пълен работен ден, имах семейство, ръководех програмата за младежите и имах членове в голяма нужда. Просто нямаше достатъчно време да се виждам редовно с всеки член.

Въпреки това, като епископ, Духът понякога ме подтикваше да посетя даден член, който изпитваше трудности. Много пъти тези посещения започваха със следните думи от страна на посетения: „Знаех, че ще дойдете“. Чувствахме Духа така силно, че осъзнавахме как това посещение е доказателство, че Бог отговаря на молитвите.

Също така винаги съм се радвал на приветствията от страна на активните „неизпитващи трудности“ членове. Тези добри хора посещават събранията всяка седмица, с вяроност служат в призования, не са подтикани от никакви тежки трудности и по принцип свещеническите ръководители не ги посещават често. Те бяха благодарни да си поговорят малко с епископа насаме. На всички вас, нека кажа: „Благодаря ви! Продължавайте напред! Знайте, че вашият епископ ви обича и че щеше да ви посещава повече, ако можеше“.

7. Вашият епископ наистина, напълно и безрезервно има нужда да си служите един на друг.

Като епископ, всеки път, когато чувах, че член на района изпитва трудности, винаги питах: „Кои са домашните учители и посещаващите учителки?“. Това беше един от начините да се прецени дали нуждите на даден член ще бъдат посрещнати както краткосрочно, така и дългосрочно. Без помощта на други членове на района или кола, епископът разполага с ограничени ресурси. Той със сигурност може да посещава изпаднали в криза членове и ще го прави. Но с предоставяните от свещеничеството и Обществото за взаимопомощ ресурси той може да достига до повече членове.

Точно това е целта на служението. Понякога забравяме защо си служим един на друг: Господ ни е заповядал: „да се обича(ме) един друг“ (Йоан 13:34). Знайте, че за вашия епископ служението е начин да бъде по-близо до живота на членовете на района.

8. Епископът изпитва желанието да прави всичко необходимо за стадото си.

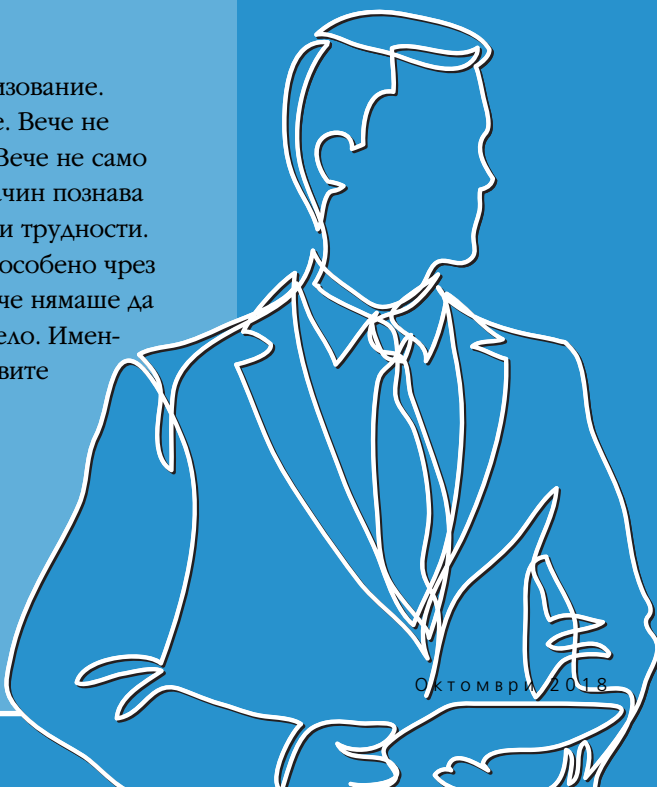
По всяко време, ден и нощ, било то при свещеническа благословия, съветване на отклонило се дете или отиване на място при злополука, той би направил всичко, от което даден член има нужда. Той не може винаги да свърши всичко и може да не е точният човек за всяка ситуация, но не се притеснявайте да искате помощ, когато се нуждаете от нея. Знайте, че епископът е на разположение да служи в такива моменти и че и двете страни са изобилно благославяни за съвместните усилия.

Смирен съм от възможността да служа в това свято призвание. Моята служба в него започна с вяра и завърши със знание. Вече не само вярвам, че Евангелието е истина; знам, че е истина. Вече не само вярвам, че Бог ме познава; знам, че Бог по безграничен начин познава всеки един от нас, всекидневния ни живот и нашите лични трудности. Освен това, знам, че Той действа чрез Своите служители, особено чрез тези, които са носители на свещенически ключове. Знам, че нямаше да мога да служа като епископ без Божието участие в това дело. Именно истинността на Евангелието и Божиата обич към Неговите чеда дава на всеки епископ способността да служи. ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ

БЕЛЕЖКА

1. Томас С. Монсън, „Duty Calls“, *Ensign*, май 1996 г., с. 44.

ГЛАВА 8

Поставянето на началото на Църквата на Христос

Това е глава 8 от новата книга за историята на Църквата в четири тома, наречена Светии: историята на Църквата на Исус Христос в последните дни. Книгата е налична на 14 езика в хартиен формат, в раздела История на Църквата на приложението Gospel Library и на saints.lds.org. Предишните глави са публикувани в минали издания и са налични на 47 езика в приложението Gospel Library и на saints.lds.org.

В началото на месец юли 1828 г. с ръкописа в ръка Джозеф знае, че желанието на Господ е той да публикува Книгата на Мормон и да разпространява нейното послание навсякъде. Нито той обаче, нито семейството му разбират нещо от печатарска работа. Той трябва да пази ръкописа в безопасност, да намери печатар и по някакъв начин книгата да достига до ръцете на хора, които биха приели, че е възможно да има ново Писание.

Освен това отпечатването на книга с обем като този на Книгата на Мормон няма да е никак евтино. Финансовото положение на Джозеф не е станало по-добро, откакто е започнал работа по превода, а всичко, което изкарва, отива за издръжката на семейството му. Същото важи и за родителите му, които си остават бедни земеделци, обработващи чужда земя. Единственият приятел на Джозеф, който би могъл да осигури средства за начинанието, е Мартин Харис.

Джозеф бързо се залавя за работа. Преди да завърши превода, той подава документи за регистриране на авторско право върху книгата, за да предпази текста от всеки, който би могъл да го открадне или да плагиатства от него¹. С помощта на Мартин Джозеф започва да търси печатар, който би се съгласил да издаде книгата.

Те отиват първо при Егбърт Грандин, печатар в Палмира, който е на същата възраст като Джозеф. На часа Грандин отхвърля предложението, мислейки, че книгата е измама. Без да се обезсърчават, Джозеф и Мартин продължават да търсят и намират печатар в съседния град, който се съгласява. Но преди да приемат неговото предложение, те се връщат в Палмира и още веднъж питат Грандин дали не иска да издаде книгата².

Този път изглежда, Грандин е по-склонен да приеме задачата, но за отпечатването и подвързването на пет хиляди екземпляра той иска да получи 3 000 долара, преди изобщо да се захване с работата. Мартин вече е дал обещание да помогне, като плати за отпечатването, но си дава сметка, че за да осигури такава голяма сума, трябва да ипотекира фермата си. Това е тежко бреме за Мартин, но той е наясно, че никой друг от приятелите на Джозеф не може да му помогне с парите.

Виждайки се в затруднение, Мартин започва да се пита дали изобщо е разумно да дава средства за Книгата на Мормон. Неговата ферма е една най-хубавите в околността. Ако ипотекира земята си, той рискува да я изгуби. Богатството, което е трупал цял живот, може да се изпари за миг, ако Книгата на Мормон не се продава добре.

Мартин споделя безпокойствата си с Джозеф и го моли да потърси откровение за него. Спасителят отговаря, като говори за Своята жертва, за да върши волята на Своя Отец, независимо от цената. Той описва висшата форма на Своето страдание, когато плаща цената за греха, за да може всички да се покаяват и да получават опрощение. Той след това заповядва на Мартин да жертва собствения си интерес в името на осъществяването на Божия план.

Господ казва: „Заповядвам ти да не ламтиш за собственото си имущество, а го отдай щедро за напечатването на Книгата на Мормон“. Той уверява Мартин, че книгата съдържа истинното слово Божие и ще помага на други хора да повярват в Евангелието³.

Въпреки че съседите му не биха разбрали решението му, Мартин се подчинява на Господ и ипотекира своята ферма, за да осигури пари за плащането⁴.

Грандин подписва договора и започва да организира работата по изпълнението на този голям проект⁵. Джозеф превежда текста на Книгата на Мормон за три месеца, подпомаган от по един писар. На Грандин и на една дузина мъже щяло да им отнеме седем месеца, за да отпечатат и подвържат първите екземпляри от по 590 страници⁶.

След като наема печатар, през октомври 1829 г. Джозеф се завръща в Хармони, за да работи в своята ферма

и да бъде с Ема. Междувременно Оливър, Мартин и Хайръм наглеждат как върви отпечатването и редовно изпращат на Джозеф новини за напредъка на Грандин⁷.

Спомняйки си за отчаянието, което е изпитал след загубата на първите преведени страници, Джозеф моли Оливър да препише ръкописа на Книгата на Мормон страница по страница, правейки допълнителен екземпляр за печатаря, така че да може да се добави пунктуацията и да се нагласят буквите за печат⁸.

За Оливър е удоволствие да преписва книгата, а писмата, които той пише по това време, са пропити с нейния език. В унисон с думите на Нефи, Яков и Амулик от Книгата на Мормон, Оливър пише на Джозеф за своята благодарност за безпределното Единение на Христос.

„Когато започвам да пиша за Божиите милости –

казва той на Джозеф, – не знам кога да спра, ала не разполагам с достатъчно време и хартия, за да изразя всичко, което ми се иска“⁹.

Същият този дух привлича и други хора към Книгата на Мормон, докато трае отпечатването. Томас Марш, бивш чирак на печатар, се е опитвал да намери своето място в други църкви, но като че ли в никоя от тях не се проповядва Евангелието, което той открива в Библията. Той вярва, че скоро ще се появи нова църква, която

ще преподава възстановените истини.

Това лято Томас чувства подтик от Духа да пропътува стотици километри от дома си в Бостън до западната част на щата Ню Йорк. Той прекарва три месеца в този район, преди да се отправи обратно към дома, без да знае защо е трябвало да измине толкова голямо разстояние. На едно от местата, където спира по пътя на връщане, стопанката на къщата, в която отсяда, го пита дали е чувал за „златната книга“ на Джозеф Смит. Томас казва на жената, че не е и усеща подтик, че трябва да научи повече.

Тя му казва, че той трябва да говори с Мартин Харис и го упътва към Палмира. Томас незабавно отива там и открива Мартин в печатницата на Грандин. Печатарят му дава шестнадесет страници от Книгата на Мормон и Томас ги отнася обратно в Бостън, нетърпелив да сподели за пръв път тази нова религия със съпругата си Елизабет.

Елизабет прочита страниците и тя също вярва, че те са дадени от Бог¹⁰.

Същата есен, докато печатарите напредват значително с работата си по Книгата на Мормон, един бивш съдия на име Абнър Коул започва да печата вестник, използвайки печатарската машина на Грандин. Работейки в печатницата през нощта, след като служителите на Грандин са си отишли по домовете, Абнър има достъп до напечатаните страници от Книгата на Мормон, които все още не са подвързани или подготвени за продажба.

Скоро Абнър започва да осмива „Златната Библия“ в своя вестник и през зимата той отпечатва откъси от книгата, добавяйки към тях саркастични коментари¹¹.

Когато Хайръм и Оливър разбират какво прави Абнър, те се изправят очи в очи с него. „Какво право имаш да отпечатваш Книгата на Мормон по този начин? – пита Хайръм. – Не знаеш ли, че имаме авторско право?“

– Не е ваша работа – казва Абнър. – Наел съм печатарската машина и ще печатам каквото си искам.

– Забранявам ти да печаташ повече от тази книга в твой вестник – казва Хайръм.

– Не ме интересува – казва Абнър.

Хайръм и Оливър не са сигурни как да постъпят и изпращат известие до Джозеф в Хармони и той веднага пристига в Палмира. Той намира Абнър в печатницата да чете небрежно собствения си вестник.

– Изглежда се трудите здраво – казва Джозеф.

– Как сте, господин Смит – отговаря саркастично Абнър.

– Господин Коул – казва Джозеф, – Книгата на Мормон, както и правата за нейното отпечатване ми принадлежат и ви забранявам да се месите там, където не ви е работата.

Абнър си съблича палтото и запретва ръкави. „Искате ли да се биете, сър? – извиква той, свивайки юмруците си. – Ако искате да се биете, давайте“.

Джозеф се усмихва. „По-добре си стойте с палтото – казва той. – Студено е, а и аз нямам намерение да се бия с вас. Но трябва да престанете да отпечатвате моята книга“ – спокойно продължава той.

– Ако си мислите, че сте по-добър – казва Абнър, – просто си свалете палтото и се опитайте да ме победите в боя с юмруци.

– Има закон – отвръща Джозеф – и ще го разберете, ако преди това не сте го знаели. Ала аз няма да се бия

с вас, защото от това няма да излезе нищо добро.

Абнър знае, че нарушава закона. Той се успокоява и престава да печата откъси от Книгата на Мормон във вестника си¹².

Соломон Чембърлейн, един проповедник на път за Канада, за пръв път чува за „Златната Библия“ от едно семейство, при което отсяда в близост до Палмира. Подобно на Томас Марш той през целия си живот е ходил от църква в църква, недоволен от това, което вижда. Някои църкви проповядват евангелските принципи и вярват в духовните дарове, но нямат пророци от Бог или Неговото свещеничество. Соломон усеща, че наближава времето, когато Господ ще организира Своята Църква.

Докато слуша как семейството говори за Джозеф Смит и златните плочи, той е силно развълнуван и решава да открие семейство Смит и да научи повече за книгата.

Той тръгва към къщата на семейство Смит и среща Хайръм на вратата.

– Мир вам – казва Соломон.

– Надявам се да е така – отвръща Хайръм.

– Има ли някой тук – пита Соломон, – който вярва във видения или откровения?

– Да – казва Хайръм, – всички в този дом вярват във видения.

Соломон разказва на Хайръм за видение, което е имал преди много години. В него един ангел му казва, че Бог няма църква на земята, но предстои да въздигне такава, която да е същата като църквата на апостолите от древността. Хайръм и останалите в къщата разбират какво казва Соломон и му казват, че споделят неговото вярване.

– Ще ми се да споделите с мен това, което сте открили – казва Соломон. – Смятам, че мога да го понеса.

Хайръм го кани да остане на гости у фермата на семейство Смит и му показва ръкописа на Книгата на Мормон. Соломон го изучава в продължение на два дни и отива с Хайръм в печатницата на Грандин, където получава от печатаря шестдесет и четири напечатани страници. С неподвързаните страници в ръка Соломон продължава пътя си към Канада, проповядвайки навсякъде това, което знае за новата вяра¹³.

Първите екземпляри на Книгата на Мормон са подвързани и пуснати за продажба в приземния етаж на

печатницата на Грандин на 26 март 1830 г. Те са здраво подвързани с кафява обработена телешка кожа и миришат на естествена кожа, лепило, хартия и мастило. Надписът *Книгата на Мормон* е изписан отстрани със златни букви¹⁴.

Луси Смит цени високо новото Писание и го смята за знак, че Бог скоро ще събере Своите чеда и ще възстанови Своя древен завет. В заглавната страница се обяснява, че целта на книгата е да разкрие великите дела, които Бог е извършил за Своя народ в миналото, да предостави същите благословии на Неговия народ в наши дни и да убеди целия свят в това, че Исус Христос е Спасителят на света¹⁵.

В края на книгата се намират свидетелствата на тримата очевидци и на осемте очевидци, които провъзгласяват на света, че са видели плочите и знаят, че преводът е истинен¹⁶.

Въпреки тези свидетелства, Луси знае, че някои хора смятат книгата за измислица. Мнозина от съседите ѝ вярват, че Библията им е достатъчна, без да си дават сметка, че Бог е благославял със Своето слово повече от един народ. Тя разбира също, че някои хора отхвърлят посланието на книгата, защото вярват, че Бог е говорил на света веднъж и няма да говори отново.

По тези и по други причини повечето хора в Палмира не си купуват книгата¹⁷. Но някои от тях изучават нейните страници, чувстват силата на ученията в нея и падат на колене в молитва, за да питат Господ дали е истинна. Самата Луси знае, че Книгата на Мормон е словото Божие и иска да го споделя с другите¹⁸.

Почти веднага след публикуването на Книгата на Мормон, Джозеф и Оливър се подготвят да организират Църквата на Исус Христос. Няколко месеца по-рано, древните апостоли на Господ Петър, Яков и Йоан са им се явили и са им дали свещеничеството на Мелхиседек, както им е обещал Йоан Кръстител. Тази допълнителна власт позволява на Джозеф и Оливър да дават дара на Светия Дух на хората, които кръщават. Петър, Яков и Йоан ги ръкополагат също и за апостоли на Исус Христос¹⁹.

По това време, докато са в дома на семейство Уитмър, Джозеф и Оливър се молят за повече знание относно тази власт. В отговор гласът на Господ им заповядва да се ръкоположат един друг за старейшини на Църквата, но не и преди вярващите да дадат съгласието си да ги следват като ръководители в Църквата на Спасителя. Казва им се също да ръкополагат други църковни служители и да дават дара на Светия Дух на онези, които са кръстени²⁰.

На 6 април 1830 г. Джозеф и Оливър се срещат в дома на семейство Уитмър, за да изпълнят заповедта на Господ и да организират Неговата Църква. За да изпълнят изискванията на закона, те избират шестима души, които да станат първите членове на новата Църква.

Около четиридесет мъже и жени се събират в малката къща и около нея, за да присъстват на това събитие²¹.

Подчинявайки се на получените по-рано напътствия, Джозеф и Оливър канят хората от конгрегацията да ги подкрепят за ръководители в царството Божие и да покажат, че вярват, че е правилно да се организират като Църква. Всеки член от конгрегацията дава своето съгласие и Джозеф полага ръцете си върху главата на Оливър и го ръкополага за

старейшина на Църквата. После те си разменят местата и Оливър ръкополага Джозеф.

След това те раздават хляба и виното от причастието във възпоменание на Христовото Единение. Тогава те полагат ръце върху онези, които са кръстили, потвърждават ги за членове на Църквата и им дават дара на Светия Дух²². Духът Господен се излива върху хората по време на събранието и някои от конгрегацията започват да пророкуват. Други възхваляват Господ и всички се радват заедно.

Джозеф получава и първото откровение, отнасящо се за цялата Църква. „Ето, трябва да има летопис, воден сред вас“ – заповядва Господ, напомняйки на хората от Своя народ, че те трябва да записват своята свещена история, съхранявайки летопис за своите дела и свидетелствайки за ролята на Джозеф като пророк, гледач и откровител.

„Него Аз съм вдъхновил да движи делото на Сион с могъща сила за добро – заявява Господ. – Защото

неговото слово вие ще получавате като че ли от собствената Ми уста, в пълно търпение и вяра. Защото вършейки тези неща, портите на пъкъла не ще надделят срещу вас“²³.

По-късно Джозеф стои близо до един поток и става свидетел на кръщенията на майка си и баща си в Църквата. След години лутане по различни пътеки в търсене на истината, те най-накрая са обединени във вярата. Когато баща му излиза от водата, Джозеф го хваща за ръка, помага му да излезе на брега и го прегръща.

„Боже мой – извиква той, опирайки лице на гърдите на баща си, – доживях да видя как баща ми се кръсти в истинската Църква на Исус Христос!“²⁴

Същата вечер Джозеф се уединява в близката горичка със сърце, преливащо от силни чувства. Той иска да остане сам, далеч от очите на семейство и приятели. През изминалите десет години от неговото Първо видение, той е виждал небесата да се отварят, чувствал е Духа Божий и е бил наставляван от ангели. Той е допускал и грешки и е губил своя дар, само за да се покае, да получи Божиата милост и да преведе Книгата на Мормон с помощта на Неговата сила и благодат.

Сега Исус Христос е възстановил Своята църква и е дал на Джозеф същата власт и свещеничество, които са имали древните апостоли, когато са разнасяли Евангелието по света²⁵. Щастието, което изпитва, е повече отколкото може да понесе и когато Джозеф Найт и Оливър го намират по-късно същата вечер, той е облян в съязи.

Радостта му е пълна. Началото на делото е поставено²⁶. ■

Пълен списък на цитираните източници е наличен на saints.lds.org.

Думата *Тема* в бележките показва, че има допълнителна информация на saints.lds.org.

БЕЛЕЖКИ

1. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829 в *JSP*, D1:76–81.
2. “Prospect of Peace with Utah,” *Albany Evening Journal*, May 19, 1858, [2]; “From the Troy Times,” *Albany Evening Journal*, May 21, 1858, [2]; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопие, Библиотека за църковна история.
3. Учение и завети 19 (Revelation, circa Summer 1829 на josephsmithpapers.org); вж. също Historical Introduction to Revelation, circa Summer 1829 [DC 19] в *JSP*, D1:85–89 и Knight, *Reminiscences*, 6–7.
4. McBride, “Contributions of Martin Harris,” 1–9; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 34 в *JSP*, H1:352 (чернова 2).
5. John H. Gilbert, Statement, Oct. 23, 1887, Библиотека за църковна история; Indenture, Martin Harris to Egbert B. Grandin, Wayne County, NY, Aug. 25, 1829, Wayne County, NY, Mortgage Records, volume 3, 325–26, microfilm 479,556, Колекция от документи от САЩ и Канада, Библиотека за семейна история; Historical Introduction to Revelation, circa Summer 1829 [DC 19] в *JSP*, D1:85–89.
6. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829 в *JSP*, D1:76–81; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопие, Библиотека за църковна история; Porter, “The Book of Mormon,” 53–54.
7. John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопие, Библиотека за църковна история; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [8]; Joseph Smith to Oliver Cowdery, Oct. 22, 1829 в *JSP*, D1:94–97.
8. John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопие, Библиотека за църковна история; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [2]; “Printer’s Manuscript of the Book of Mormon” в *JSP*, R3, Part 1:xxvi.
- Тема:** Отпечатване и публикуване на Книгата на Мормон
9. Oliver Cowdery to Joseph Smith, Nov. 6, 1829 в *JSP*, D1:100–101; Мосия 3:18–19, 5:5–7, 4 Нефи 1:17; вж. също Oliver Cowdery to Joseph Smith, Dec. 28, 1829 в *JSP*, D1:101–4.
10. Thomas B. Marsh, “History of Thomas Baldwin Marsh,” *LDS Millennial Star*, June 4, 1864, 26:359–60; June 11, 1864, 26:375–76.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [9]. Примери за откъси от Книгата на Мормон, издадени от Абнър Коул, вж. в “The Book of Mormon,” *Reflector*, Sept. 16, 1829, 10; “Selected Items,” *Reflector*, Sept. 23, 1829, 14; “The First Book of Nephi,” *Reflector*, Jan. 2, 1830, 1 и “The First Book of Nephi,” *Reflector*, Jan. 13, 1830, 1. **Тема:** Критиците на Книгата на Мормон
12. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [9]–[12]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 166–68.
13. Chamberlin, Autobiography, 4–11.
14. Copyright for Book of Mormon, June 11, 1829 в *JSP*, D1:76–81; John H. Gilbert, Memorandum, Sept. 8, 1892, фотокопие, Библиотека за църковна история; “Book of Mormon,” *Wayne Sentinel*, Mar. 26, 1830, [3]. Някои книги са подвързани също и в овча кожа.
15. Title Page of Book of Mormon, circa early June 1829 в *JSP*, D1:63–65; вж. също Lucy Mack Smith to Solomon Mack, Jan. 6, 1831, Библиотека за църковна история.
16. Testimony of Three Witnesses, Late June 1829 в *JSP*, D1:378–82; Testimony of Eight Witnesses, Late June 1829 в *JSP*, D1:385–87.
17. Tucker, *Origin, Rise, and Progress of Mormonism*, 60–61.
18. Вж. Lucy Mack Smith to Solomon Mack, Jan. 6, 1831, Библиотека за църковна история.
19. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1 в *JSP*, H1:10; Учение и завети 27:12–13 (Revelation, circa Aug. 1830 в Учение и завети 50:3, изданието от 1835 г. на josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to Phineas Young, Mar. 23, 1846, Библиотека за църковна история; “Joseph Smith Documents Dating through June 1831” в *JSP*, D1:xxxvii–xxxix; вж. също Cannon and others, “Priesthood Restoration Documents,” 163–207. **Тема:** Възстановяването на свещеничеството на Мелхиседек
20. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 27 в *JSP*, H1:326–28 (чернова 2).
21. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 37 в *JSP*, H1:364 (чернова 2); Stevenson, Journal, Dec. 22, 1877; Jan. 2, 1887; An Act to Provide for the Incorporation of Religious Societies (Apr. 5, 1813), *Laws of the State of New-York* (1813), 2:212–19. **Тема:** Събрание за организиране на Църквата на Христос
22. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 37–38 в *JSP*, H1:364–71 (чернова 2).
23. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 37 в *JSP*, H1:366; Учение и завети 21 (Revelation, Apr. 6, 1830 на josephsmithpapers.org); “History of Joseph Smith,” *Times and Seasons*, Oct. 1, 1842, 3:928–29.
24. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [12]; Knight, *Reminiscences*, 8; вж. също Bushman, *Rough Stone Rolling*, 110.
25. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 38 в *JSP*, H1:372 (чернова 2); Joseph Smith, “Latter Day Saints” в Rupp, *He Pasa Ekklesia*, 404–5, в *JSP*, H1:506.
26. Knight, *Reminiscences*, 7.

От старейшина
Куентин Л. Кук

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

Колко милостив е бил Господ

Новата многотомна история на Църквата ще ни помага да спазваме склучените от нас завети чрез задълбочаване на паметта ни за всичко, което Спасителят е направил за нас.

Тази многотомна история на Църквата (предишната такава е публикувана преди почти сто години) се публикува под ръководството на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Озаглавена *Светии: историята на Църквата на Исус Христос в последните дни*, този исторически разказ описва живота на обикновени хора, които стават светии чрез Единението на Исус Христос (вж. Мосия 3:19). Първият том, *Знамето на истината, 1815 – 1846*, вече е завършен и е бил преведен на 14 езика за разпространение на много места по света.

Светии е разказ за това как Бог възстановява Своя вечен завет, подтикван от обич към Своите чеда. Той показва как Господ възстановява Своего Евангелие, за да осигурява надежда и мир във времена на раздори, изпитания и страдания. Също така показва как възстановените завети водят към възвисяване чрез Исус Христос.

Бихме очаквали разказът да започне с Джозеф Смит, но *Светии* започва от 1815 г. с изригването на един вулкан в Индонезия, което предизвиква много

Чрез Своя пророк, Бог подновява завети, които не премахват злото, тъгата, страданията и раздялата при смъртта, но обещава изцеление чрез Единението на Спасителя и ни обещава, че нашите взаимоотношения могат да продължат във вечността.

смърт, болести и разрушения. Това начало е избрано предвид това, което Господ е разкрил за начина, по който възстановените завети ни обвързват със Спасителя и ни дават способността да преодоляваме всички житейски проблеми:

„Затова, Аз, Господ, познавайки бедствието, което ще сполети жителите на земята, призовах служителя Си Джозеф Смит-младши и му говорих от небесата, и му дадох заповеди. ...

тъй че Моят вечен завет да може да бъде установен“ (У. и З. 1:17, 22).

От първите страници до разпространението си по света, *Светии* се разгръща пред Божиите чеда навсякъде като разказ за техния завет с Бог, Който познава трудностите им. Чрез Своя пророк Бог подновява завети, които не премахват злото, тъгата, страданията и раздялата при смъртта, но обещава изцеление чрез Единението на Спасителя, освещават живота, придават му вечна значимост и ни обещава, че така ценните за нас взаимоотношения тук на земята могат да продължат във вечността, „придружени от вечна слава“ (вж. У. и З. 130:2).

Първите осем глави на *Знамето на истината* са публикувани в изданията на това списание през

годината. Изданието за този месец завършва серийните глави на *Светии*, но разказът продължава на **saints.lds.org**, в приложението Gospel Library и в печатна форма (можете да поръчате на **store.lds.org**). Кани ви да продължавате да ги четете от тези източници.

Божествен модел и план

Светии следва Божествен модел, според който пророци, като част от своето служение, се позовават на миналото, за да ни помагат да научим своята същност и да видим Божиите цели в живота си. В Писанията, много пророци започват ученията си с разказ за Господната

милост към техните бащи¹. Мороний увещава читателите на Книгата на Мормон „да си спомн(ят) колко милостив е бил Господ“ през цялата история и да „размисл(ят) върху (това) в сърцата си“ (Мороний 10:3). Размисълът върху Божията добрина ни подготвя да получим свидетелството на Духа, Който „ни учи за нещата такива, каквито са в действителност и каквито ще станат в действителност“ (Яков 4:13, вж. също Мороний 10:4–5).

Знанието, че нашите Небесни Родители са планирали окончателното ни щастие и възвисяване, ни дава перспектива, както и идентичност като обични чедра на божествени родители, и увеличава нашата увереност в Бог, дори в моменти на противопоставяне. Знанието за Господната добрина също така може да ни предпазва от гордостта и опасностите на благополучието. Мормон описва време, когато нефитите „започнаха много да забогатяват“. Но за разлика от други периоди в Книгата на Мормон, когато хората позволяват на гордостта и богатствата да причинят падението им, този път те следват различна пътека: „Но въпреки богатствата си и силата си, и преуспяването си, те не се издигнаха в гордостта на очите си, нито пък бяха бавни да помнят Господа, своя Бог; но те се смиряваха извънредно пред Него“. Те спазват сключените от тях завети и остават праведни, защото „си спомня(т) какви велики неща бе извършил Господ за тях“ (вж. Алма 62:48–50).

Светии учи на уроци като тези, както и много други. Тази история ще ви помага да виждате Господната ръка в живота си, като преживявате косвено изпитанията на вярата, болките и радостите, откровенията и решителността на несвършени хора, които са обичали Господ и са чувствали обичта Му.

Докато четете, ще откривате нови прозрения и смисъл дори във вече познати разкази. Няма сцена от Църковната история по-позната от Първото видение на Джозеф Смит, но *Светии* ни помага да разберем по-добре как Джозеф се опитва да открие хармония между чувствата в сърцето си и мислите в ума си.

Искреното желание на Джозеф да почувства опрощението на Спасителя остава неизпълнено,

защото той вижда, че нито една от съвременните църкви не проповядва „Евангелието на Исус Христос, както е записано в Новия завет“². Джозеф размишлява коя църква е истинната и дали всички те не грешат. В сърцето си искрено се надява една от тях да е истинна, за да може да открие мира, който търси. С това размишляване между разума и сърцето, той научава, че може да се допита до Бог. Отива в горичката да се моли. Там вижда Отец и Сина, Които му прощават и дават отговор на неговата дилема, който никога не си е представял³.

Джозеф, семейството му и всички останали хора, които с радост приемат Господния възстановен завет, желаят да чувстват Божията любов към тях, да научат

Светии показва как знанието за Господните дела ни дава вечна перспектива, помага ни да виждаме нещата такива, каквито наистина са и ще бъдат, и ни помага да упражняваме вяра, че Господ ще се грижи за нас в трудни моменти.

как да живеят по-близо до Него и да възстановяват взаимоотношенията си с обични хора. *Светии* разказва техните истории.

Упование в Господ при изпитания

Том 1 на *Светии* включва съкрушителната история за Аманда Барнс Смит и нейното семейство, които се подчиняват на Господните заповеди и изпълняват Неговата воля⁴. Съпругът на Аманда и един от синовете ѝ са брутално убити с още 15 други светии от последните дни, когато тяхното малко селище в Шоул Крийк, Мисури е нападнато. Господ подкрепя Аманда през това ужасяващо преживяване, дава отговори на нейните молитви и ѝ дава способността да излекува тежко ранения си син⁵.

Светии показва как Аманда се научава да се уповава на Господ по време на това изключително тежко изпитание. Също така разказва какво научава Джозеф Смит за Божията доброта дори в моменти на страдание. Показва как знанието за Господните дела ни дава вечна перспектива, помага ни да виждаме нещата такива, каквито наистина са и ще бъдат, и ни помага да упражняваме вяра, че Господ ще се грижи за нас в трудни моменти.

Когато Пророкът Джозеф Смит научава какво се е случило със семейството на Аманда и останалите мормони при Шоул Крийк, той решава, че ще е по-добре да бъде затворен или убит, отколкото да позволи

светиите да бъдат избивани. На следващия ден той се опитва да води преговори с милицията на Мисури, която се подготвя да нападне основното селище на светиите, Фар Уест. В резултат Джозеф е заловен и затворен.

Почти пет месеца по-късно Джозеф все още е затворен в една студена и тясна подземна килия в Либърти, Мисури. Той се пита къде се крие Бог и още колко Той ще търпи плача на вдовици и сираци. Той се моли: „О, Господи, докога ще страдат те от тези неправди и незаконно подтисничество, преди сърцето Ти да се

смекчи към тях, а недрата Ти да се затрогнат от състрадание?“ (У. и З. 121:3)

Светии ни учи, че негодите не са доказателство за неодобрение от страна на Господ, нито представляват Неговия отказ да ни дава благословии. Противопоставянето е част от Божия план за пречистване и подготовка за постигане на една вечна, селестиялна съдба (вж. 2 Нефи 2:11). Джозеф научава, че безпределното страдание на Спасителя Му позволява да ни подкрепя в нашите страдания и накрая да ни възвиси (вж. Алма 7:11–13). В отговор на изтерзаната молба на Джозеф, Господ изброява всякакви възможни трудности и прави следното заключение:

„Ако самите челюсти на пъкъла разтворят широко уста за теб, знай, сине Мой, че всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро.

Синът Човешки слезе по-ниско от всички тях. Ти по-велик ли си от Него?“ (У. и З. 122:7–8)

Когато самите ние преживяваме *тези неща*, можем да получим подобна на Христовата съпричастност към страдащите. „След това преживяване сърцето ми винаги ще бъде по-чувствително, отколкото е било преди това“ – осъзнава Джозеф в затвора. Той желае да бъде със светиите, за да ги утешава. „Никога не бих се чувствал като сега – обяснява той, – ако не бях изстрадал несправедливостите, които изстрадах“⁶.

Една от причините за одобрението на *Светии* от страна на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли е да помогнат на всеки от нас да преживее *тези неща* чрез разказното от други хора. Можем да научим от Аманда, че дори когато в Своята безпределна мъдрост Бог не предотвратява дадено зло или страдание, Той ни обича и се грижи за нас. Той чува молитвите ни и е милостив и добър.

Възстановените благословии на храма

Именно в храма тази милост и добрина се изразяват най-добре. Основната история в *Светии* е тази за възстановените благословии на храма. Първият том приключва с 1846 г., когато хиляди светии от последните дни приемат свети обреди в храма Наву. Вторият том приключва с освещаването на храма Солт Лейк през 1893 г., когато светиите започват да получават обреди в него. Третият том завършва с 1955 г., когато светиите

в Европа започват да посещават храма в Швейцария. Четвъртият том довежда разказа в настоящето, когато има храмове по цялата земя и светиите навсякъде приемат обредите на възвисяването, според виденията на пророците преди много години.

В Господния дом сключваме завети и сме надарявани със силата да преодоляваме последствията на Паде-нието, включително злото и страданието на този свят. Получаваме защита и силата да възлезем във Възкресението, запечатани завинаги към хората, които обичаме.

Светии ще ни помага да спазваме сключените от нас завети чрез задълбочаване на паметта ни по свещени начини. Ще ни помага винаги да помним какво Спасителят е направил за нас. Без летописи как Бог е действал в миналото, не можем да помним „колко милостив е бил Господ към чедата човешки“ (Мороний 10:3). Затова сме задължени на Господ и на светиите, които са записали своите преживявания, свързани с обичта Му към тях. Господ заповядва на Джозеф Смит да записва своите преживявания (вж. У. и З. 21:1). Той заповядва на църковния историк, който работи под ръководството на Джозеф Смит, „да води постоянно църковните записи и история“ (У. и З. 47:3). Той заповядва тази история да включва „всички неща, които ще бъдат за доброто на църквата и за подрастващите поколения“ (У. и З. 69:8).

Предвид тези откровения и заветното обещание винаги да помним Спасителя, Първото президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли започват да планират *Светии* преди 10 години. Сега ви насърчаваме да четете тази история с увереността, че тя ще ви помага да разбирате Божия план, да виждате колко милостив е бил Господ, да устоявате с вяност в добри и лоши времена, да придобивате подобно на Христовото съчувствие към другите и да спазвате заветите, които ви водят към възвисяване. ■

БЕЛЕЖКИ

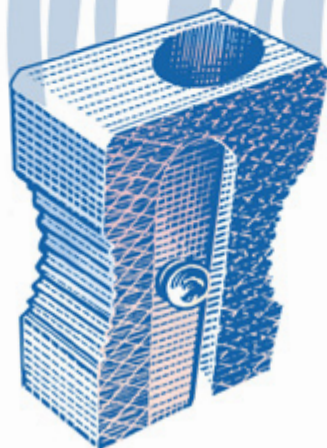
1. Примерите включват Нефи (1 Нефи 17:23–43), цар Вениамин (Мосия 1), Лимхий (Мосия 7), ангел Господен на Алма (Мосия 27), Алма (Алма 9:10), Мормон (Мормон 3:17–22) и Моисей (Изход 13:3).
2. Джозеф Смит, в „History, circa Summer 1832,” 2, josephsmithpapers.org.
3. Вж. „History, 1838–1856, volume A-1 [23 December 1805–30 August 1834],” 3, josephsmithpapers.org.
4. Вж. „Revelation, 12 January 1838–C,” [1], josephsmithpapers.org.
5. Вж. *Saints*, volume 1, chapter 30, „Fight Like Angels.”
6. „Letter to Presendia Huntington Buell, 15 March 1839,” [1], josephsmithpapers.org.

ЯЙЦА, БУШОНИ И ВЯРА

Една от нашите цели като семейство е да спестим достатъчно пари за първоначалната вноска за собствен дом. Без тази цел щях да прахосвам уикендите си с гледане на телевизия и чакане на финансови възможности.

Като шофьор за минна компания в северната част на Чили, работя четири дни в мините далеч от дома и след това имам три свободни дни – от събота до понеделник. За да допълним дохода си и спестяванията си за дом, решихме да започнем да продаваме яйца. Планът беше да вземаме поръчки от приятели, съседи и членове на Църквата, да купуваме около 1 000 яйца всяка седмица от търговец на едро и след това да разнасяме яйцата в събота и понеделник.

Съпругата ми Лаура и аз решихме да вземаме двете си деца при разнасянето и така да прекарваме време заедно. Но докато отивахме да купим първата партида яйца, се случи неприятност. Едно от децата ни си играеше с малка метална острилка, хвърли я и тя влезе точно в запалката на автомобила. Разхвърчаха се искри, микробусът ни остана без ток и изведнъж спря на сред магистралата. Беше гръмнал бушон.

Когато една малка метална острилка попадна в запалката на колата, микробусът ни внезапно спря. Беше гръмнал бушон.

Докато стояхме там и задръствахме пътя, се чудихме какво да правим и така се отчаяхме, че ни се искаше да заплачем. Но тогава си спомних, че Господ е обещал да ни подкрепя и да ни помага, когато се уповаваме на Него. Изпълних се със спокойствие. Осъзнах, че

не трябваше просто да седя там и да се оплаквам. Имахме проблем и с Божията помощ щяхме да го решим.

Лаура и аз се погледнахме и си казахме: „Трябва да имаме вяра“. Казахме молитва и избърсахме сълзите си. След това Лаура седна зад волана, а аз излязох да бутам колата. Няколко човека излязоха от колите си и ми помогнаха.

Бутахме колата около 200 метра преди да открием безопасно място, на което да паркираме. Когато колата спря, забелязах, че бяхме паркирали точно срещу сервиз за автомобилни аудио уредби.

Открих гръмналия бушон, влязох в сервиза и попитах: „Имате ли един като този?“.

Човекът каза: „Разбира се“.

Купих бушон и го поставих на мястото му, колата запали веднага и потеглихме. Продавачът на яйца тъкмо щеше да затваря, когато пристигнахме. Купихме яйцата и ги разнесохме.

Когато имаме трудности, трябва да молим нашия Небесен Отец за помощ. Знаем, че ще ни отговаря, когато продължаваме напред и упражняваме вяра в Него. ■
Алваро Алкаино, Антофагаста, Чили

БЛАГОСЛОВИЯ С ПОЧЕРКА НА МОЯТА МАЙКА

Една вечер размишлявах какво послание да представя на предстояща конференция на района. През цялата седмица бях изучавал Писанията и въпреки че бях получил страхотни напътствия и идеи, все още нямах ясна представа какво Господ желае да споделя с членовете на района като техен президент на кол.

В сърдечна молитва помолих Духа да направлява мислите ми. След това отворих Писанията и отново започнах да чета. Вниманието ми веднага беше привлечено към целиите на района, които наскоро бяхме обсъдили с епископа. Една от целите беше да се използва *Проповядвайте Моето Евангелие* при споделяне на Евангелието с приятели и съседи.

Бях подтикнат да включа *Проповядвайте Моето Евангелие* в своето изучаване същата вечер. Намерих един екземпляр и го отворих на случайна страница. На страницата открих две препратки към Писанията – 1 Нефи 8:8–11 и 1 Нефи 11:21–22. Когато погледнах по-внимателно, осъзнах, че препратките бяха написани с почерка на моята майка. Милата ми майка беше починала няколко години преди това, два месеца след осемдесетия си рожден ден. Тя беше пример за

смелост и всеотдайност, като винаги виждаше доброто в хората. И обичаше Писанията.

Отворих Писанията на тези стихове, за да видя какво я беше подтикнало да ги напише. Когато ги прочетох, умът ми веднага възприе посланието, което трябваше да споделя. Беше едно просто послание – как членовете на Църквата, вкусили от сладкия плод на Евангелието, понякога забравят, че мнозина други търсят същия този плод. Ние трябва да ги откриваме и да им казваме къде могат да го намерят.

Мислих за моята мила майка, докато преглеждах този екземпляр

на *Проповядвайте Моето Евангелие*. Нямаше написано име, липсваха други бележки или друго нещо, което да подсказва, че тази книга е била нейна. Седях удивен и размишлявах над последователността от духовни подтици, които бяха довели до този момент. Духът потвърди, че съм бил напътстван в своите мисли – точно това, за което се бях молил. Моята майка едва ли беше очаквала, когато преди години беше написала тези препратки, че Господ ще ги използва, за да даде отговор на смирената молитва на нейния син. ■
Дъглас Хеджър, Невада, САЩ

Докато се подготвях за конференция на район, отворих *Проповядвайте Моето Евангелие* на една страница, на която с почерка на моята майка бяха написани препратки към Писанията.

ЧУДО В ГОСПОДНИЯ ДОМ В КИЕВ

Със семейството ми бяхме много развълнувани да пътуваме с кола от Румъния до Киев, Украйна, за да участваме в освещаването на храма през август 2010 г. Знаейки, че това щеше да бъде храмът за светиите в мисия Румъния/Молдова, пътувахме около 14 часа, за да стигнем до там. Когато пристигнахме, се събрахме с друга група, също дошла от Румъния. Всички бяхме много щастливи да бъдем в Киев за това свещено събитие.

В деня на освещаването нашата група от Румъния беше разпределена да гледа освещаването в една от стаите на приземния етаж в храма. Някои започнаха да дават израз на своето разочарование. Бяха се надявали да участват в освещаването заедно с пророка в селестиялната стая. Някои дори казаха, че трябвало да си останат у дома, за да гледат освещаването в тяхната сграда за събрания в Румъния.

Започнах да се моля в сърцето си: „Небесни Отче, как мога да помогна на тези членове от Румъния да имат незабравимо преживяване в Твоя дом?“

Още не бях получил отговор, когато започна сесията за освещаване. Скоро научих, че пророкът, президент Томас С. Монсън (1927 – 2018), щеше да слезе, за да положи крайъгълния камък. Може би това беше отговорът на нашата молитва! Помолих се да се намери начин

пророкът да дойде и да поздрави светиите от Румъния.

„Не искам това за себе си – молих се аз, – а за моите братя и сестри“.

След церемонията за крайъгълния камък, президент Монсън мина край нашата стая, докато се връщаше в селестиялната стая. Изведнъж почувствах в сърцето си, че трябва да стана и да го покана да влезе в нашата стая.

Станах и казах: „Нашият пророк! Елате да ни видите. Ние сме от Румъния“.

Той изглежда не ме чу. Но след момент се върна. „Румъния!“ – каза той и влезе в стаята.

Поздрави всички ни и каза, че много ни обича. Сърцето ми се

Помолих се в сърцето си: „Небесни Отче, как мога да помогна на тези членове от Румъния да имат незабравимо преживяване в Твоя дом?“

изпълни с радост, докато гледах развълнуваните лица на скъпите ни членове. „Благодаря ти, Отче – помолих се, – за това чудо в Твоя дом“.

Когато пророкът излезе от стаята, вече никой не беше тъжен. Чувствах, че се намирахме в най-благословената стая в храма. Това бе преживяване, което никога няма да забравя. ■

Дору Василе, Букурещ, Румъния

УСМИВКА НА ОДОБРЕНИЕ

Една вечер проведохме дейност, за която се бяхме подготвяли в продължение на часове. След дейността един млад проучвател ми каза довиждане, но няколко минути по-късно се върна и попита: „Епископе, кога трябва пак да дойда?“. Казах му в неделя, а момчето бързо попита: „Няма ли друга дейност?“. Той беше прекарал толкова добре с младежите от нашия район, че искаше отново да дойде.

Също разговарях с една двойка, които бяха дошли на дейността и ги попитах какви са впечатленията им. Съпругът каза: „Откакто дойдохме, чувстваме мир и спокойствие“. Думите му бяха потвърдени от неговата съпруга с кимване. Бях изненадан от това, защото при пристигането им много хора говореха и вдигаха шум. Но той продължи, погледна и попита: „Това е Светият Дух, нали?“. Изненадан, можах само да потвърдя.

Трябваше да свършим много неща, за да се подготвим за тази дейност, така че, когато всичко приключи, исках само да се прибера у дома и да си легна. Заради умората няхах възможност да помисля върху разговорите с проучвателите. Когато се прибрах, се помолих и си легнах, но не можех да заспя; представих си как Господ се усмихва. Беше усмивка на одобрение. Тогава започнах да си спомням прекрасните неща, които се случиха по време на дейността.

Осъзнах, че усърдието и обичта на членовете на района бяха направили така, че сърцата на тези проучватели да бъдат докоснати. Осъзнах, че усмивката на одобрение дойде в резултат на нашите усилия. Нямаше как да не се разплача и бях много благодарен за успеха, който Господ ни беше дал. Даде ни усмивка на одобрение. Свидетелствам, че Господните слова са истина – когато доведем и една душа при Него, огромна ще бъде радостта ни в царството на нашия Отец (вж. У. и З. 18:15). ■

Франклин Ромеро, Манаби, Еквадор

СПОДЕЛЕТЕ СВОЯТА ИСТОРИЯ

В рубриката Гласове на светии от последните дни се публикуват действителни разкази на всякаква евангелска тема, но най-вече търсим вашите преживявания при служение на другите и израз на смелост в живота според Евангелието. Изпратете статията си онлайн на **liahona.lds.org** (кликнете „Submit an Article or Feedback“).

**„Тежки учения“
винаги ще има. Но
и винаги ще има
възможност да из-
бирате вярата пред
всяко съмнение или
несигурност.**

НАШАТА МОТИВАЦИЯ ДА ЖИВЕЕМ СПОРЕД ЕВАНГЕЛИЕТО

От Минди Селу

списания на Църквата

Пътят на ученичеството е изпълнен с благословии – „видими и невидими“¹. Но има моменти, когато този път не е нито лесен, нито удобен, въпреки благословиите. Това да бъдеш ученик на Исус Христос изисква усилия и жертви и понякога е трудно да откриваме мотивацията да живеем според заповедите и да правим тези жертви.

Като пълнолетни младежи вероятно сте доста заети в усилията си да жонглирате новите отговорности, да вземате променящи живота решения и да се опитвате да разберете как ще изглежда вашият път на ученичеството до края на живота ви. Освен това, може да има аспекти в ученията, практиките или историята на Църквата, които не разбирате съвсем, изкушения, с които се борите, а също и благословии, които все още очаквате или въпроси относно Божия план за вас.

Някои от нас понякога може да се чудят дали животът според Евангелието си заслужава обещаните ни благословии. Може да твърдим, че не сме добре приети, че са нужни твърде големи усилия или че въпросите сякаш са повече от отговорите. Но в основата на всичко е мотивацията. Защо правите това, което правите и защо живеете по начина, по който живеете? Защо продължавате да спазвате заповедите, дори когато никой не забелязва, че правите това?

Независимо от това кои сте и в кой етап от живота си се намирате, ваш е изборът да откриете своята мотивация чрез култивиране на вяра в Спасителя и Неговото Евангелие.

При кого да отидем?

Откриването и запазването на мотивацията да живеем според Евангелието не е нова задача. Дори когато Спасителят бил на земята, на хората им било трудно да разбират и съответно да се подчиняват на преподаваните от Него принципи. Някои от учениците Му слушат, докато Той обяснява идея, която изглежда ги обърква – Неговата роля като „хляба на живота“ (вж. Йоан 6:35–58). Те реагират скептично, като казват: „Тежко е това учение; кой може да го слуша?“ (Йоан 6:60).

Христос, като вижда, че им е трудно да повярват на това учение и да го приемат, пита: „Това ли ви съблазнява?“ (Йоан 6:61). Вместо да се опанят на вярата си и да оставят настрана съмненията си, много от учениците Му „отстъпиха, и не ходеха вече с Него“ (Йоан 6:66).

Но когато Христос пита останалите ученици дали и те ще си „отидат“, Петър дава единствения отговор, който реално може да се даде: „При кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот“ (Йоан 6:67–68).

Източникът на нашата мотивация

Петър знае къде е източникът на неговата мотивация. Това е първоначалната причина да правим това, което правим в Евангелието – нашето свидетелство за Исус Христос и вярата в Него. „Ние вярваме и знаем – заявява

Петър, – че Ти си Христос, Син на живия Бог“ (Йоан 6:69, курсив добавен). Чрез придобиване на същата силна убеденост в Исус Христос, Неговата божественост и Неговото дело, ние също можем да откриваме мотивация да продължаваме да живеем според Евангелието – дори когато ни изглежда трудно, дори когато никой няма да забележи и дори когато не сме сигурни какво искаме да правим.

„Тежки учения“ винаги ще има. Но и винаги ще има възможност да избираме вярата пред всяко съмнение или несигурност. Както казва старейшина Л. Уитни Клейтън от Президентството на седемдесетте: „Решението да вярваме е най-важният избор, който можем да направим“².

И така, какво да правим, ако се окажем от другата страна на едно от тези „тежки учения“?

1. Следвайте примера на Петър и другите ученици, които остават верни, дори когато би им било лесно да си „отид(ат)“. Вслушвайте се в напътствията на пророци, апостоли и други ръководители:

„В моменти на страх или съмнение, или тревога, запазете вярата, която вече сте развили. ... *Дръжте се здраво за това, което вече знаете и останете силни, докато не получите допълнително знание*“³.

„Направ(ете) една малка крачка във вярата, а след това още една. ... Съсредоточете се над истините, в които вярва(те) и им позвол(ете) да изпълнят ума и сърцето (ви). ...

... Започне(те) с основните евангелски истини“⁴.

2. Четете често Писанията и следвайте ученията в тях:

„Изучава(йте) и размишлява(йте) над Книгата на Мормон всеки ден“⁵.

„Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря“ (Йоан 7:17).

„Бъдете и изпълнители на словото, а не само слушатели“ (Послание на Яков 1:22).

3. Продължавайте да спазвате заповедите.

„Отговорите на нашите искрени въпроси се появяват, когато търсим искрено и живеем според заповедите. ... Нашата вяра се простира далеч отвъд ограниченията на моментната причина“⁶.

„Ако продължавате да се подчинявате, ... ще получавате знанието и разбирането, които желаете“⁷.

Накрая, нашата мотивация се свежда просто до казаното от

Петър. Вярваме ли, че Исус е Христос, че ръководи Своята Църква и че има думи на вечен живот? Нашата вяра в Него надвива ли „тежките учения“, които в момента може да не разбираме?

Благословиите от живота според Евангелието

Когато наистина решим да обичаме и следваме Бог и Исус Христос и да спазваме заповедите, дори когато не ги разбираме напълно, благословиите са неизмерими. Естественият човек пита: „Аз какво ще получа от това?“. Ученията на Евангелието отговарят: „мир в този свят и вечен живот в идния свят“; място, приготвено за вас в Божиите обиталища; всичко, което Отец има; „нескончаемо щастие“ (вж. У. и З. 59:23, Етер 12:34, У. и З. 84:38, Мосия 2:41); и както казва старейшина Дитер Ф. Ухтдорф от Кворума на

дванадесетте апостоли: „Тук (в Църквата) ще откриете това, което е безценно. ... Тук ще откриете думите на вечен живот, обещанието на благословеното изкупление и пътеката към мир и щастие“⁸. Това са само някои от обещаните благословии.

Когато отдаваме себе си на това да следваме Христос и да спазваме заповедите Му, ни се обещават всички тези неща и повече. Това не означава, че пътят ще е винаги лесен или ясен, но обещаните благословии от това, че оставаме силни, ще продължават да се разгръщат през целия ни живот и дори след него.

Но колкото и невероятни да са тези благословии, те не трябва да бъдат нашата основна мотивация да живеем според Евангелието. Независимо какви въпроси може да имате, независимо кои учения не разбирате, вашата вяра в Исус Христос и Неговото Единение ще бъдат основата на вашата мотивация да живеете според Неговото Евангелие, така както е било за Петър и други.

„Нашите мотиви и мисли накрая повлияват на действията ни – казва старейшина Ухтдорф. – Свидетелството за истинността на възстановеното Евангелие на Исус Христос е най-мощната мотивираща сила в живота ни. Исус многократно е наблягал на силата на добрите мисли и правилните мотиви: „Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“ (У. и З. 6:36).

Свидетелството за Исус Христос и възстановеното Евангелие ще ни помага в живота да опознаваме Божия план за нас и след това да действваме съобразно това знание. То ни дава сигурност за реалността, истинността и добротата на Бог, за ученията и Единението на Исус Христос и божественото призвание на пророците в последните дни“⁹.

Колкото до мен, аз ще продължавам да полагам усилия, дори когато е трудно. Ще продължавам да се моля и да изучавам Писанията. Всеки ден ще полагам усилия да задълбочавам своето свидетелство за Спасителя. И ще продължавам да се опитвам да живея така, както Той желае да живея и да разчитам на Неговото слово и на Неговите живи пророци и апостоли да ме учат как да правя това. Ще разчитам на мотивацията, която произлиза не само от моята вяра в Него и обич към Него, но също и от вечната Му жертва и обич към мен. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дитер Ф. Ухтдорф, „Пътят на ученика“, *Лиахона*, май 2009 г., с. 76.
2. А. Уитни Клейтън, „Изберете да вярвате“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 38.
3. Джефри Р. Холанд, „Вярвам, Господи!“, *Лиахона*, май 2013 г., с. 93–94, курсивът е в оригинала.
4. Розмари М. Уикзъм, „Завръщане към вярата“ *Лиахона*, май 2015 г., с. 94.
5. Томас С. Монсън, „Силата на Книгата на Мормон“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 87.
6. Розмари М. Уикзъм, „Завръщане към вярата“, с. 95.
7. Ръсел М. Нелсън, „Откровение за Църквата, откровение за нашия живот“, *Лиахона*, май 2018 г., с. 95–96.
8. Дитер Ф. Ухтдорф, „Елате и се присъединете към нас“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 24.
9. Дитер Ф. Ухтдорф, „Силата на личното свидетелство“, *Лиахона*, ноем. 2006 г., с. 37.

ДВА ИЗБОРА

„Господният път не е труден. Труден е животът, не Евангелието. ... Животът е тежък за всички ни, но е също и прост. Имаме само два избора. Можем или да следваме Господ и да бъдем надарени с Неговата сила и да имаме мир, светлина, знание, увереност, любов и радост, или можем да поемем някой друг път, какъвто и да е, и да вървим сами – без Неговата подкрепа, без Неговата сила, без напътствие, сред мрак, безпорядък, съмнение, скръб и отчаяние. И ви питам, кой път е по-лесен?“

Старейшина Лоурънс Е. Корбридж от Седемдесетте, „Пътят“, *Лиахона*, ноем. 2008 г., с. 36.

**Чувствах как
тъмнината се
пропива в живо-
та ми. И тогава
осъзнах, че тряб-
ва да говоря с
моя епископ.**

Първата стъпка към покаянието

От Аурилас Питърсън

Помня как с мисионерите определихме датата на моето кръщение. Те ме попитаха дали съм готов да сключа този завет с нашия Небесен Отец. Без дори да се замисля и с изпълнено с радост сърце, казах: „Да!“. Искях да приема специалния дар, който могат Небесен Отец искаше да ми даде, и знаех, че нямаше да бъда толкова щастлив без Спасителя в живота си. Но всъщност не бях сигурен какво ме очаква в бъдеще.

Накрая дойде големият ден. Беше незабравим, бях много щастлив.

Тъмни дни

След моето кръщение и потвърждаване моите дни изведнъж станаха по-мрачни. Имах семейни проблеми и ми беше трудно да спазвам всички Божии заповеди. Не знаех какво да правя и исках да се откажа от всичко. Изглеждаше сякаш никой не ме разбира.

Обичах да чета Книгата на Мормон, но през този период я оставих настрана. Един ден, докато бях сам у дома, почувствах как сладостта на Духа ме подтиква да

чета Книгата на Мормон. Помолих се предварително, защото исках отговор, който да облекчи страданията ми. Отворих на глава 5 на Алма. В 27 стих пише: „Живели ли сте, запазвайки се невинни пред Бога? Можете ли да си кажете, ако бъдете призвани да умрете в този момент, че сте били достатъчно смирени? Че одеждите ви са били очистени и избелени чрез кръвта на Христа, Който ще дойде да изкупи Своя народ от греховете им?“

Дълбоко се развълнувах от тези думи. Знаех, че трябва да се покая, затова се обадох на епископа и насрочихме интервю. Бях силно уплашен, но се насилих да отида и да се срещна с него.

Разбиране на Божието обещание

Когато пристигнах в офиса на епископа, се чувствах толкова виновен, че исках да се обърна и да избягам. Но се помолих за смелостта да кажа всичко, което трябваше да кажа. Епископът ме приветства в офиса си и каза молитва, за да може да получи Божията помощ. Разговарях с мен, все едно че бях негов

син и чрез думите си изрази своята обич към мен. Даде ми напътствия и ме покани да правя определени неща, за да получа Божието опрощение и след това да разговаряме отново.

Бях много щастлив от тази възможност. Последвах напътствията му и след време разбрах какво представлява следното обещание на Бог към Алма: „Ако той изповяда греховете си пред тебе и Мене, и се разкае искрено в сърцето си, на него ще простиш и аз също ще му

простя“ (Мосия 26:29). След искрено покаяние знаех, че Бог ми е простил. Накрая успях да почувствам обичта на Небесния Отец в сърцето си и мракът се вдигна. Бях щастлив и доволен от себе си.

Епископът може да ни помага

Епископът е Господният представител за района. Знам, че той може да ви помага да откриете истинското щастие, което Бог е приготвил за вас. Осланяйте се на него.

Ако имате проблеми или трябва да се покаете, намерете го. Той ще ви помогне.

Знам, че понякога е много трудно да говорим с него. Но както президент Лоренцо Сноу (1814 – 1901) обяснява за вечния план на нашия Небесен Отец: „Смея да кажа, че в (доземния) духовен свят, когато ни било предложено да... преживеем това, което сега преживяваме, всичко не ни е било представено все приятно и приемливо. ... И въпреки това няма съмнение, че съвсем ясно сме осъзнавали, че за да постигнем своето възвисяване и слава, това преживяване е необходимо“. По-нататък продължава: „Ние сме имали желанието да се подчиним на Божията воля и следователно сме тук“ (Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу, 2012 г., с. 115).

Покаянието е част от това да се подчиняваме на Божията воля. Затова вместо да се страхувате от епископа си, направете го свой приятел. Той е бил избран от Бог и може да ви помага да се покаете и да изцелите душата си, като се приближавате към Исус Христос. Господ желае да ни помага, но ние трябва да направим първата стъпка към покаянието. По този начин можем да видим изпълнението на следното обещание в Исая 1:18: „Ако греховете ви са като мораво, ще станат бели като сняг“. Именно за това ще ви помогне епископът.

Свидетелствам, че Бог живее и че Исус Христос е нашият Спасител. И двамата много ни обичат. ■

Авторът живее в Оуест, Хаити.

ДА ИЗУЧАВАМЕ ПО ГОСПОДНИЯ НАЧИН

**От старейшина
Дейвид А. Беднар**

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

Ускоряването на делото от страна на Господ изисква постоянно изучаване, промяна и напредване с вяра в Спасителя.

Образец във всички неща

В откровение, дадено чрез Пророка Джозеф Смит през юни 1831 г., Господ заявява: „Аз ще ви дам образец във всички неща, за да не може да бъдете измамени, защото Сатана е навсякъде по земята и той тръгва, мамейки народите“ (У. и З. 52:14).

Интересното е, че Господ ни дава „образец“, а не „образецът“ във всички неща. Не смятам, че с израза „образец във всички неща“ Господ твърди, че съществува един единствен образец, който да се прилага във всяка ситуация. По-скоро Господният начин включва разнообразни образци,

които да бъдат прилагани с цел постигане на различни духовни цели.

Крайната ни цел при всяко изучаване и преподаване следва да бъде откриването и прилагането на образа или образците, които по най-добър начин отговарят на нашите нужди и водят до постигане на желаните резултати от изучаването.

Светият Дух е учителят

Светият Дух е третият член на Божеството и е Откровител, Учител, Утешител и Този, който освещава; Той ни напомня всички неща (вж. Йоан 14:16–17, 26; 3 Нефи 27:20). Старейшина Джеймс Е. Талмидж (1862 – 1933) от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява: „Ролята на Светия Дух в Неговото служение сред хората е описана в Писанията. Той е изпратен от Отца учител и на хората, които

Това да каним Светия Дух да
бъде учителят е основна част
от всички Господни образци за
изучаване.

ЗА ИЗУЧАВАНЕТО ЧРЕЗ ВЯРА СА НУЖНИ КАКТО СЪРЦЕ, ТАКА И ДРАГОВОЛЕН УМ

имат правото да бъдат учени от Него, Той ще разкрива всички неща, необходими за напредъка на душата¹. Това да каним Светия Дух да бъде *учителят* е основна част от всички Господни образци за изучаване и преподаване.

Изучаващият, който упражнява своята свобода на избор и действа в съответствие с правилни принципи, разтваря сърцето си за Светия Дух, като така кани Неговото обучение, свидетелстваща сила и потвърждаващо свидетелство. Изучаването с и чрез вяра изисква духовно, умствено и физическо усилие, а не само пасивно възприемане. В искреността и постоянството на нашите вдъхновени от вяра действия ние показваме на нашия Небесен Отец и на Неговия Син Исус Христос своето желание да се учим и приемаме наставления от Светия Дух.

Помислете как мисионерите помагат на проучвателите да се учат с вяра. Сключването и спазването на духовни обещания, като например проучвател да изучава Книгата на Мормон и да се моли за нея, да спазва заповедите и да посещава църковни събрания, изисква той да

упражнява вяра и да действа. Този принцип е приложим също и за всички членове, в това число родители, учители и ръководители.

Обучаването, увещаването и обясняването, колкото и да са важни, никога няма да дадат на един проучвател, дете, ученик или член свидетелство за истинността на възстановеното Евангелие. Само когато вярата води до действия и открива пътека към сърцето, Светият Дух може да дава потвърждаващо свидетелство. Мисионери, родители, учители и ръководители наложително трябва да се учат да преподават чрез силата на Духа. Също толкова важна е и тяхната отговорност да помагат на другите самостоятелно да изучават чрез вяра.

Изучаването, което описвам, включва много повече от познавателно разбиране, запомняне и използване на информация. Видът изучаване, за което говоря, ни кара да се събуждаме в Бога (вж. Алма 5:7), да отхвърляме естествения човек (вж. Мосия 3:19), да променяме сърцата си (вж. Мосия 5:2), да се обръщаме към Господ и никога

да не отпадаме (вж. Алма 23:6). За изучаване чрез вяра са нужни както сърце, така и драговолен ум (вж. У. и З. 64:34) и то се получава, когато Светият Дух отнася силата на словото в сърцето. Изучаването чрез вяра не се предава от учител на ученик, от мисионер на проучвател, под формата на лекция, демонстрация или някакво упражнение; по-скоро ученикът следва да упражнява вяра и да действа, за да получава знанието сам за себе си.

Образец за изучаване и преподаване

1. Подготвяйте се да изучавате. Ако посещавате Неделното училище и слушате как учителят представя дадена тема, това е добре. Но ако полагате усилия и се подготвяте – ако обмисляте нещата, които учителят ви кани да четете, ако размишлявате и се молит за тях преди уроците – тогава може да има въздействащо изливане на Духа и Той става ваш учител. Подготовката кани откровение.

2. Взаимодействайте, за да се поучавате. Искам да насоча вниманието ви към следния стих.

„Назначете измежду вас учител и нека не всички едновременно да бъдат говорители, а нека по едно време да говори само един, и нека всички слушат това, което казва, та когато всички са се изказали, всеки да може да се поучи от всеки, и всеки човек да може да има равно право“ (У. и 3. 88:122).

Това е един от въздействащите образци на Господ за преподаване и изучаване. Нека предложи алтернативен поглед на израза „назначете измежду вас учител“. Кой може да бъде този учител? Светият Дух. Ако искате Светият Дух да бъде учител, „нека не всички едновременно да бъдат говорители, а нека по едно време да говори само един, и нека всички слушат това, което казва, та когато всички са се изказали, всеки да може да се поучи от всеки“. Единствено Светият Дух може да осигурява такова поучение.

Взаимодействие, което кани откровение. Нашите ръководители са започнали инициатива за въвеждане на образци на изучаване и преподаване, които са по-духовни, по-строги и изискващи. Винаги ли ще правим това, което винаги сме правили, като така получаваме резултатите, които винаги сме получавали или ще се покаяваме, ще изучаваме, ще се променяме и ще преподаваме все по-подобно на Господ?

3. Отправляйте покани за действие. Само един прост въпрос помага за постигането на тази цел. Какво ще правите с това, което сте научили? Това да действате след получаване на откровение кани повече откровения.

Моля се да бъдем в крачка с ускорянето на Господното дело, за да не правим просто това, което винаги сме правили, по начина, по който винаги сме го правили.

Давам свидетелство за действителното съществуване на Господ Исус Христос. Свидетелствам, че Той е жив. Той възкръсна. Той стои начело на тази Църква и ръководи делата ѝ. Той моли всички ни

да бъдем в крачка с Господното ускоряващо се дело и да следваме образците, които е дал за нашето израстване и обучение. ■

От обръщение по време на семинар за нови президенти на мисия, проведен на 25 юни 2014 г.

БЕЛЕЖКА

1. James E. Talmage, *Articles of Faith*, 12th ed. (1924), 162.

ПОДГОТОВКАТА КАНИ ОТКРОВЕНИЕ.

5

НАЧИНА ДА СЕ УЧИМ ОТ ОБЩАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

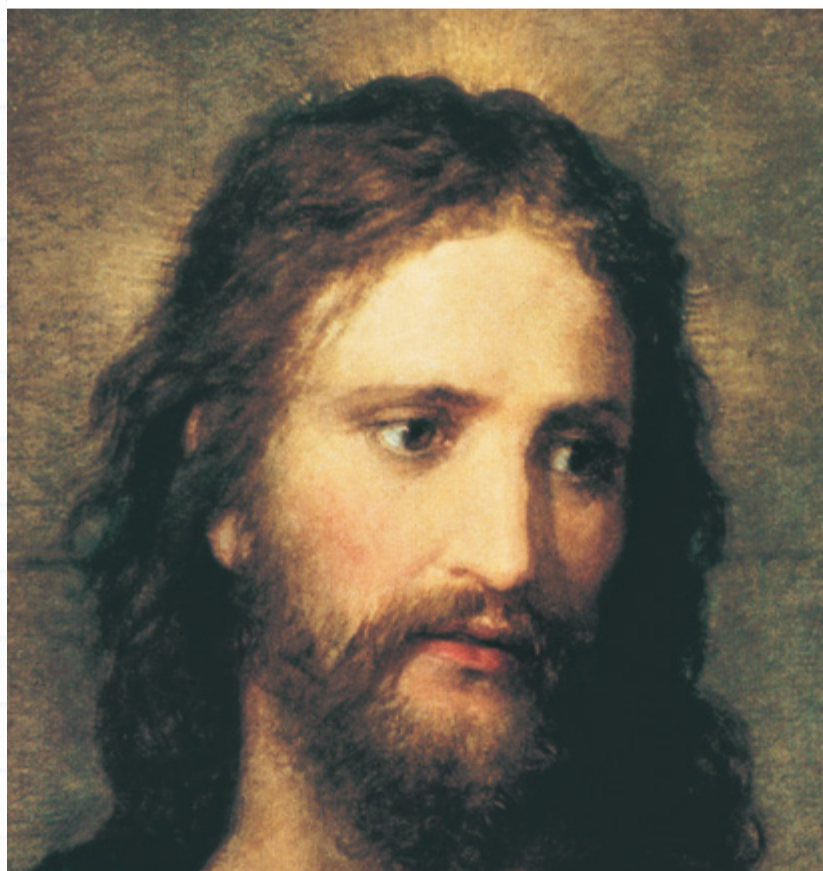
ОБЩАТА КОНФЕРЕНЦИЯ Е УДИВИТЕЛНА ВЪЗМОЖНОСТ да се присъединяваме към членовете на Църквата по света, за да слушаме църковните ръководители и да получаваме напътствия от Господ. Гледането, слушането и изучаването на посланията от общата конференция ще кани Духа в живота ви и ще ви помага да изградите свидетелството си. Това е възможност да получавате и действате според лични откровения.

Следват пет начина, по които можете да се учите от общата конференция.

ФРАГМЕНТ ОТ ХРИСТОС И БОГАТИЯТ МЛАД УПРАВИТЕЛ, ОТ ХАЙНРИХ ХОФМАН.

1 НАПИШЕТЕ ВЪПРОСИТЕ СИ ПРЕДИ НАЧАЛОТО НА ОБЩАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

Отделете време, за да напишете въпросите си преди началото на конференцията и след това слушайте внимателно за отговори по време на конференцията. Вашите молитви и въпроси могат да получават отговори, докато участвате и се вслушвате в Духа.

2 СТРЕМЕТЕ СЕ ДА УЧИТЕ ЗА ХРИСТОС

Пророците свидетелстват и учат за Спасителя (вж. Деянията 10:43). Докато слушате посланията от конференцията, бихте могли да размишлявате как казаното ви учи за Исус Христос. Можете дори да изготвите списък в бележките си.

Вие имате способността да получавате откровение и да действате безстрашно

според него.

Президент Хенри Б. Айринг, „Господ води своята Църква“, обща конференция, окт. 2017 г.

3

ТЪРСЕТЕ ТЕМИ

След като гледате общата конференция, може да забележите, че дадена тема вече е била спомената повече от веднъж. Забелязаните от вас повторения може да бъдат един от начините, по които Духът да ви помага да разпознаете нещо, което трябва да научите.

4

ОБРЪЩАЙТЕ ВНИМАНИЕ НА КНИГАТА НА МОРМОН

Можете да научите много, като обръщате внимание на стиховете, които църковните ръководители цитират, особено от Книгата на Мормон, която е „ключовият камък на нашата религия“ (въведение към Книгата на Мормон). Може да си отбелязвате всеки път, когато тя се споменава на общата конференция. Ще бъдете удивени от това, което откривате!

5

МОТИВИРАЙТЕ СЕ И ТЪРСЕТЕ ВДЪХНОВЕНИЕ ДА ДЕЙСТВАТЕ

Записвайте послания и цитати, които ви вдъхновяват или канят да предприемете някакво действие. Това може да ви помага да прилагате наученото и да си спомняте какви са били мислите ви, когато по-късно ще имате нужда от напомняне! ■

Изучаването с и чрез вяра изисква духовно, умствено и физическо усилие, а не само пасивно възприемане.

Старейшина Дейвид А. Беднар, „Да изучаваме по Господния начин“, с. 50 на това издание.

УЧЕНИ ОТ СВЕТИЯ ДУХ

Преди общата конференция тези младежи се подготвяли да бъдат учени от Духа. Ето какво са научили от една минала конференция и какво правят различно в резултат на това.

Вдъхновено напътствие

Бях вдъхновена от общата конференция.

Докато слушах напътствията на нашите ръководители как да служим на другите, да се доверяваме на Христос и да се държим здраво за пръта от желязо, чувствах как Светият Дух ми свидетелства, че това Евангелие е истинно и че можем да получим вечен живот чрез спазване на заповедите и следване на словото Божие. Поставих си цели да служа повече на моята общност и да укрепвам свидетелството си чрез молитва и изучаване на Писанията всеки ден. Знам, че съм дъщеря на Небесния Отец. Той е жив и ме обича винаги и завинаги.

Магелин Б., 16 г., Делауеър, САЩ

Описание: Най-голямата от три деца, тича крос, обича да чете и да пее, обича испанския език и се надява да може да преподава английски като втори език

Отговори на въпроси

Преди общата конференция имах два въпроса: 1. Как мога да поддържам положително отношение и да помагам на приятелите си, когато взимат лоши решения? и 2. Как мога да свидетелствам за Църквата, без те да ми се подиграват? По време на конференцията Духът ми свидетелства, че не съм сам. Сега знам, че като изучавам Писанията с цялото си сърце, ще получавам отговори на въпросите си за моите приятели. Знам, че моят Отец слуша моите молитви и ще се стремя с всеки ден да бъда по-добър.

Исак Р., 13 г., Пичинча, Еквадор

Описание: Няма братя и сестри, обича да свири на пиано, да кара скейтборд, да играе футбол, да тренира джудо, да плува, да пее и да прави бонбони, иска да стане лекар, любим цвят – зелен

Поканен да израства

Общата конференция ме укрепи с желанието да живея според Евангелието на Исус Христос. Тя ми помогна да узная и разбера, че това е истинната Църква, която ни дава светлина и щастие. Чувствах как Духът ме кани да израствам всеки ден и да чета Книгата на Мормон, за да придобия силно свидетелство за Евангелието. Вярвам, че моят Небесен Отец желае да се вслушвам в тези вдъхновени послания.

Висенте А., 16 г., район Метрополитан, Чили

Описание: Най-голямото от четири деца, обича да играе видео игри, да слуша музика и да играе футбол, участва в театрални постановки, иска да отслужи мисия

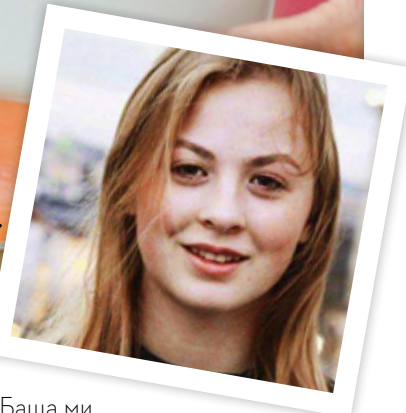

Подготвен да се уча

Много силно чувствам Духа по време на общата конференция. Откакто започнах да подготвям въпроси и да се подготвям духовно за конференцията, тя има съвсем друго значение в живота ми и мога да уча много повече от всяка реч. Много съм благодарен за пророка и апостоли-те и знам, че те са изпратени от Небесния Отец, за да ни водят и насочват в живота ни!

Бен Х., 17 г., Кентъки, САЩ

Описание: Обича спорта, играе баскетбол и тенис в училище, обича да кара ски и сноуборд, пътуването и планинските преходи

Търсене на светлината

По-миналата година беше трудна за мен. Баща ми се бореше с рак и в моя град имаше терористични атаки. Бях обзета от тревожност и се чудих как мога да чувствам мир, когато се страхувах за моята духовна и физическа безопасност. От общата конференция научих, че можем да имаме мир, когато живеем добродетелно, изпълваме сърцата си с вяра и поддържаме вечна перспектива. Бях вдъхновена да се обръщам към Христос в моменти на трудност, вместо да се осланям на моето собствено разбиране. Знам, че мога да преодолявам влиянието на мрака, като се стремя към яркостта на Христовата светлина.

Оливия Х., 17 г., Белгия

Описание: Плува, обича да служи като доброволка в център за безплатна храна, сиропиталище и програмата за деца със специални нужди в нейното училище

„МЛАДИ ЧЛЕНОВЕ НА ЦЪРКВАТА,
ОБЕЩАВАМ ВИ,
ЧЕ АКО
СЛУШАТЕ

(ОБЩАТА КОНФЕРЕНЦИЯ),
ЩЕ ЧУВСТВАТЕ ДУХЪТ
ДА НАРАСТВА ВЪВ ВАС.
ГОСПОД ЩЕ ВИ КАЗВА ТОВА,
КОЕТО ТОЙ ЖЕЛАЕ
ДА ВЪРШИТЕ В ЖИВОТА“.

Старейшина Робърт Д. Хейлз (1932 - 2017)
от Кворума на дванадесетте апостоли
„Общата конференция: укрепване на вярата и свидетелството“,
обща конференция, окт. 2013 г.

Факти за ОБЩАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

Органът в центъра за конференции има

7 667

тръби, но само 170 от тях могат да се видят от аудиторията

Президент Ръсел М. Нелсън е изнесъл

84

речи по време на общи конференции през 34-те години, през които служи като висш ръководител

Хора от

221

страни и територии гледат общата конференция

Речите се превеждат на

94

езика

Амвонът в центъра за конференции е изработен от старо орехово дърво на **ПРЕЗИДЕНТ ГОРДЪН Б. ХИНКЛИ** (1910 – 2008)

Над

100 000

души посещават петте сесии в центъра за конференции в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ

САМОЛЕТ БОИНГ 747

с дължина 70 метра може да се побере в аудиторията на центъра за конференции

Около

35

речи се изнесат по време на всяка конференция

ВАЖНИ ИЗЯВЛЕНИЯ, НАПРАВЕНИ НА ОБЩИ КОНФЕРЕНЦИИ:

СЕПТ. 1995 Г.:
„Семейството: прокламация към света“

АПР. 1998 Г.:
Строеж на по-малки храмове

АПР. 2001 Г.:
Кредитен фонд за образование

ОКТ. 2012:
Намаляване на възрастта за отслужване на мисия

АПР. 2018:
Служението заменя програмите за домашно обучение и обучение при посещение

„Как мога да каня Духа в дома си, когато възникват спорове или караници?“

БЪДЕТЕ МИРОТВОРЦИ

„Когато не можем да променим поведението на другите, имаме задачата самите ние да се държим правилно. ...

В случай на спорове и несъгласия между членове на семейството, нашият подход е да градим, да се изслушваме и да обсъждаме заедно“.

Старейшина Марвин Дж. Аштън от Кворума на дванадесетте апостоли (1915 - 1994), „No Time for Contention“, обща конференция, апр. 1978 г.

Извинявайте се

В случай на спор съм разбрал, че извинението и допускането, че може да грешите (дори ако се считате за прави), помага да каните мира в стаята. След това излезте, запазете мълчание, променете темата или намерете нещо, по отношение на което сте съгласни. Тогава Духът не се нуждае от много време, за да се завърне.

Дилан М., 15 г., Калифорния, САЩ

Просто обичайте

Разбрал съм, че изразяването на чиста любов към моето семейство кани Духа да обитава в дома ни. Пророкът описва любовта както катализатор към промяна и балсам, който изцелява душата. Духът на обич дава сигурност и мир в дома.

Джозеф С., 18 г., Аризона, САЩ

Общувайте със семейството си

Ако членовете на семейството ви не са членове на Църквата, казвайте им колко зле се чувствате, когато те спорят и ги молете да бъдат по-добри. Ако веднъж не успеете, помолете се и опитайте пак. Ако са членове на Църквата, напомняйте им, че са Божии чеда и че следва да избягват конфликтите.

Каролина С., 19 г., Гояс, Бразилия

Молете се за Духа

Винаги, когато ваши близки се карат, е трудно да чувствате присъствието на Духа, но това не означава,

че няма да можете да Го чувствате, ако сте достойни. Кажете молитва в сърцето си за допълнителна мяра на Господния Дух и обърнете допълнително внимание на получените подтици. Небесният Отец може да ви помага да чувствате мир и да разберете най-добрия начин, по който да допринасяте за мира в дома ви.

Кейти Г., 17 г., Юта, САЩ

Търсете компромис

Говорете със семейството си, за да може проблемът да бъде решен по начин, удовлетворителен за всички, споделете стих или изпейте химн. Също така можете да молите Небесния Отец за помощ да решите проблема. Така всички ще се успокоят и ще могат да решат проблема без викане или насилие. Със сигурност Светият Дух ще изпълни всички ви с мир и ще ви даде желанието да не се карате повече.

Луис Ф., 14 г., Плая дел Кармен, Мексико

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, а не като официални изложения на ученията на Църквата.

Дали свидетелството е повече от чувства?

Именно за свидетелството говори Спасителят, когато казва на Петър: „Плът и кръв не са ти открили това, но Моят Отец, Който е на небесата“ (Матей 16:17). Това е знание, което Бог разкрива чрез Светия Дух.

Светият Дух говори с глас, който ние по-скоро чувстваме, отколкото чуваме, но той идва „в ума и сърцето“ (У. и З. 8:2, курсив добавен) – както чрез нашите мисли, така и чрез нашите чувства.

Пророкът Джозеф Смит описва духа на откровението като чувства на „чист разум, (които дават) внезапни хрумвания с идеи“ (Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2008 г., с. 140).

Когато обръщаме умове и сърцата си (нашите мисли, чувства и желания) към Бог, Той може да говори на нашите умове и сърца с тихия, нежен глас на Светия Дух. Когато Той общува с нашите духове, ни се предават определени чувства и мисли. Това е свидетелството, което Той ни дава.

Какво мислиш?

„Как да намирам приятели с високи стандарти?“

Изпращайте отговорите си, а по желание и снимка с висока резолюция, до 15 ноември 2018 г. на liahona.lds.org (кликнете на „Submit an Article“ или „Feedback“).

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

Пътеки, които ви подготвят за бъдещето

От Лиа Бартън

Списания на Църквата

Не мисля, че което и да е 14-годишно момиче мечтае да се озове в прашна плевня и с ръждива лопата в ръце да чисти миризливи конюшни. Но аз бях там всеки ден след училище, докато станах достатъчно голяма, за да си намеря друга работа.

Това определено не беше идеалната работна среда по време на гимназията, но тогава осъзнавах, че ако някога исках да работя нещо, което харесвам – някоя работа, която не включва чистене след животни – трябваше да следвам, а за да уча в университет, ми трябваша пари. Знаех, че за мен образованието е първата стъпка към (надявам се) удовлетворяваща кариера.

И хубавото нещо е, че изборият от мен път е само един от няколкото, които могат да ви помагат да се научите да работите и така да посрещате собствените си нужди. Това се нарича материално и духовно разчитане на собствените сили. Докато обмисляте какви варианти имате, опитайте се да изберете пътя, който чувствате, че най-добре ще ви подготви за това.

Следват разкази на хора, които са били на вашата възраст само преди няколко години. Като следвате примера на тези пълнолетни младежи, вие можете да откриете своята собствена пътека към това да сте способни да разчитате на собствените си сили.

ОГЛЕЖДАЙТЕ СЕ КАКВИ СА НУЖДИТЕ ОКОЛО ВАС

От Удом Писет, Камбоджа

Казвам си, че за да постигна целите си, усилената работа е много важна, но друг начин за постигане на успех е да работя умно. След мисията ми в Англия се върнах в Камбоджа и проучих пазара на труда. Прегледах неща като продължителност на обучението за всяка работа и цената на това обучение.

Открих, че програмата на обучение за дистрибутор на облекло е кратка, но трудна и че не много хора се захващат с това. Сметнах това за добра възможност и реших да се захвана. Вече съм приключил с програмата и работя като дистрибутор за компания за облекло.

Откриването на правилната кариера може да бъде много трудно, но Спасителят ме подкрепя и ми помага да успявам.

Независимо дали следвате, търсите работа или се учите на занаят, вие развивате качество, което е важно за изграждане на царството Божие.

ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОБРАЗОВАНИЕТО, ЗА ДА ОТВАРЯТЕ ВРАТИ

От Йоланда Тейксейра, Кабо Верде, Африка

Моята майка винаги ме насърчаваше с поговорката: „Образованието е ключ към успеха“. Искях по-добро бъдеще за мен и най-вече за моето семейство, а за да го постигна, трябваше да продължа да уча. Без пари, с които да следвам, аз кандидатствах за стипендия за професионално училище, за да уча компютърни системи и поддръжка.

При следването имах много различни трудности, но те не ми попречиха да напредвам, съсредоточавайки се върху по-доброто бъдеще. Молитвата много ми помогна; винаги търсех напътствия от Господ. Винаги съм бил отдаден на обучението си и днес съм отдаден на работата си, като давам най-доброто като компютърен техник и асистент по маркетинг.

РАБОТЕТЕ СЕГА ЗА ЖЕЛАНОТО ОТ ВАС БЪДЕЩЕ

От Ан-Софи и Лорънс Кавин, Шотландия, Обединено кралство

Ан-Софи: Винаги съм искала да следвам, но плановите ми какво да уча се променяха много през младежите ми години. След като завърших гимназия, работих като доброволец в една болница в продължение на шест месеца. Още тогава ми хареса идеята да работя като медицинска сестра, но не смятах, че ще мога да се справя.

В класа за разчитане на собствените сили в моя район бяхме поканени да си изберем работа, която бихме искали да имаме, дори и да нямахме нужното образование. Молих се какво да правя и идеята за работа като медицинска сестра не излизаше от ума ми. Реших да последвам подтиците от Господ.

Следването на тази пътека не беше лесно. За да започна, проучих програмата за медицински сестри и какво беше необходимо за обучението. Говорих с хора, преминали през подобна програма. Първият път, когато кандидатствах за програмата, ме оставиха

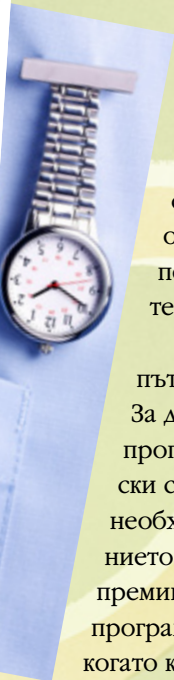
в списъка на чакащите. Но не се отказах; кандидатствах отново и накрая ме приеха. Понякога трябва да бъдем търпеливи и да се уповаваме на Господ, защото Той има собствен план за нас.

Лорънс: Когато бях по-млад, си поставих за цел да бъда най-добрият, който можех да бъда, независимо от това какво уча или работя. Винаги съм се опитвал да се уча и усъвършенствам, за да имам най-добри шансове за успех.

Сега работя като мениджър за компания за облекла, но искам да се присъединя към силите на реда. В Шотландия има изискване да си живял три поредни години в страната, за да можеш да кандидатстваш в полицията. Тъй като бях извън страната за две години мисионерска служба, трябва да изчакам още два месеца, за да ме приемат.

Въпреки че това изискване много ме забави, няма да се откажа. Имам добра работа, с която да се грижа за семейството си и съм работил усилено, за да могат да ме препоръчат за бъдещи позиции.

ОТКРИЙТЕ СВОЯТА ПЪТЕКА

1.

ОПОЗНАЙТЕ СЕБЕ СИ

В какво сте добри? Какво ви харесва да правите? Отговорите на тези въпроси могат да ви помогнат да откриете възможна кариера, която да отговаря на умения, интереси и таланти, които вече имате.

СЪВЕТ: Бихте могли да попитате своите родители, учители и приятели за таланти, които виждат във вас. Може да се изненадате от това, което ще кажат!

2.

ОПОЗНАЙТЕ СВЕТА ОКОЛО ВАС

Какви професии се търсят там, където живеете? Кои компании търсят служители? Най-мъдро е да изберете кариера в сфера, която се разраства и най-вероятно ще предоставя бъдещи възможности.

СЪВЕТ: В университети и търговски училища обикновено знаят кои умения се търсят най-много и кои сфери се разрастват.

3.

РАЗБЕРЕТЕ КАКВА Е СЛЕДВАЩАТА СТЪПКА

Каква подготовка е нужна за желаната от вас работа? Къде ще получите обучението и образованието, от което имате нужда? Как ще платите за него? За да можете да постигнете дългосрочна цел в дадена кариера, трябва да знаете как става това.

СЪВЕТ: Бихте могли да говорите с човек, който вече работи това, което искате да работите. Задавайте въпроси. Повечето хора с радост дават съвети и предложения.

Подобно на тези пълнолетни младежи, ще откриете, че има различни пътеки, които да ви подготвят да се грижите за себе си и вашето бъдещо семейство. Когато си поставите тази цел, ще можете да изготвите своите планове към успеха. Старейшина Дитер Ф. Ухтдорф от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „Нека полагаме най-добри усилия и изграждаме отлична репутация във всичко, което вършим. Нека вложим умове и телата си в славната възможност да се трудим всеки ден“ („Два принципа за всяка икономика“, обща конференция, окт. 2009 г.) Когато се съсредоточавате върху обучение и работа, ще създавате навици, които ще ви помагат да се чувствате по-уверени за бъдещето. ■

Бележка на редактора: Бихте могли да помолите вашия епископ да ви представи на специалистите по разчитане на собствените сили в кола. Те могат да ви помогнат да откриете възможности за бъдещо образование и работа.

Да предаваме нататък Божията обич

От Али Б., 12 г., Кентъки, САЩ

Преди не много време семейството ми и аз се преместихме в Кентъки. Бях много разстроена, защото оставих всичките си приятели и близки. В Кентъки беше много различно от това, с което бях свикнала. Първият път, когато отидохме на събрание в Църквата, видях, че там нямаше много хора. Когато осъзнах колко е малък моят клон, реших да направя нещо, вместо да имам лошо отношение.

На следващия ден майка ми и аз отидохме до един магазин. Преди да изляза от къщата, взех купчинка църковни картички за раздаване. Когато отидохме в магазина, взех едно шоколадче и отидох на касата. Касиерката го маркира и ми го подаде. Аз ѝ го върнах. Тя погледна объркано и каза: „Вие току-що платихте за това, госпожице“.

Аз отвърнах: „Знам, но ви го давам като подарък“. След това сложих картичка при шоколадчето. Тя се усмихна и ми благодари. Тя погледна на гърба на картичката, където бях написала: „Всеки е чедо на Бог“. Тръгнах си щастлива, знаейки, че дори тя да не се присъедини към Църквата, бях направила нещо добро.

По-късно през деня си спомних, че бях оставила останалите картички на касата! При следващото си посещение отидох да попитам дали все още са там. След това видях нещо, което ме накара да спра на място. При около пет от касите имаше картички, на които пишеше: „Всеки е чедо на Бог“. Касиерката ги беше раздала! Почувствах се много щастлива от това, което направих. ■

Молитва в каньона

От Карстън К., 11 г., Юта, САЩ

Миналата година отидохме на преход с баща ми и брат ми. Навлязохме надълбоко в каньона. Скоро тръгнахме по странична пътека. Открихме големи пещери и места със стрехотни гледки. Качвахме се все по-нависоко по клатещи се скали и стръмни хълмове.

И след време напълно се загубихме. Не знаехме по кой път да поемем, за да стигнем до ниската част на каньона. Бяхме влезли в гъст храсталак и затова изгубихме поглед и към върха, и към дъното на каньона. Започнах наистина да се разстройвам. Нито аз, нито таткво знаеше накъде да вървим!

Ставаше тъмно и студено и не виждах как ще

излезем от каньона. Знаех, че Небесният Отец знае накъде да тръгнем.

Казах: „Ако искаме да излезем оттук, трябва да се помолим!“. Така тримата коленичихме в молитва и помолихме Небесния Отец да ни изведе от каньона.

Когато започнахме да ходим, едно чувство ми подсказа, че когато видя високо право дърво, трябва да завия наляво. След като завих наляво, видях колата ни. Знам, че Небесният Отец ни помогна да излезем от каньона. Небесният Отец отговори на нашата молитва и ние бяхме в безопасност, точно когато слънцето залязваше.

Много съм благодарен за силата на молитвата и за Небесния Отец, Който слуша. ■

Чехия: нека свети нашата светлина

Съставил: Шарън Гуудрич, Списания на Църквата

Ние сме деца от Неделното училище за деца в Чехия. Ето как светлината ни свети в нашата страна.

Веднъж загубих любимата си ръкавица. Бях много тъжен. С майка се помолихме, но не я намерихме. Опитях се да имам вяра. Една седмица по-късно моят малък брат намери ръкавицата на улицата! Бог отговаря на молитвите ни. Обичам Го и знам, че Той е жив!

Андре В., 9 г.

Имам приятели в училище, които не са членове на Църквата, но въпреки това уважават моите стандарти. Веднъж предложих да се молим и те се съгласиха! Бях много щастлива.

Ивана А., 11 г.

Приятелите ми и аз слизахме по стълбите. Когато стигнахме асансьора, имах едно лошо чувство и казах на приятелите ми да не го използват. Въпреки това те решиха да се качат. Аз продължих по стълбите. Когато слязох, приятелите

ми не бяха там. Асансьорът беше заседнал! Доста време мина преди да излязат оттам. Радвам се, че не се случи нещо по-лошо. Също така съм щастлива, че се вслушах в Светия Дух.

Амали Н., 10 г.

На плажа небето започна да потъмнява.

Вятърът духаше и правеше огромни вълни! Имаше гръмотевици, светкавици и градушка. Всички побягнаха в търсене на сигурно място. Бурята не ни направи нищо.

На път за дома видяхме три дъги. Знаем, че Бог ни помогна и предпази.

Якуб Б., 10 г.

В училище имам приятелка, с която никой друг не иска да дружи. Други деца започнаха да ѝ казват лоши неща, които я караха да се чувства грозна.

Казах това на учителката и поканих приятелката ми да играе с мен. Така тя се почувства щастлива!

Людмила В., 8 г.

Ядосах се на мама, защото не исках да се изкъпя и да си легна.

На следващия ден бях тъжен от лошия си избор. Мама каза, че можем да се помолим на

Небесния Отец да ни прости.

Коленичихме и се молихме. Почувствах се по-добре. Научих, че можем да се покаяваме и да ни бъде прощавано чрез

Исус Христос.

Самуел Х., 5 г.

Споделих свидетелството си по време на събрание. Трябваше да бъде смела! Оттогава чувствам Духа.

Елиска К., 11 г.

Когато моето морско свинче се разболя, аз се молих за нея.

Благодарна съм на Небесния Отец за помощта.

Анета П., 10 г.

ИЗПРАТЕТЕ НИ ЗВЕЗДА!

Вече почти приключихме с колекционирането на звезди! Ако още не сте ни изпратили, побързайте и ни изпратете имейл със снимка на вашата звезда, заедно с ваша снимка, история и разрешение на родител на lahona@ldschurch.org.

„Свидетелствам за Него, Изкупителят на света и Господ на всички ни. Той е Единородният Син на живия Бог“.

От старейшина Джефри Р. Холанд

От Кворума на дванадесетте апостоли

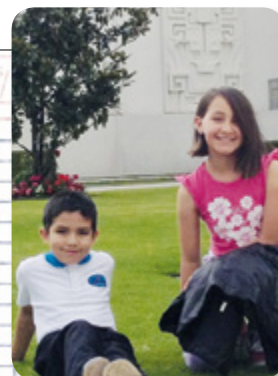
“Miracles of the Restoration,” Ensign, Nov. 1994, 34.

Нашата страница

Когато ходя на църква, чувствам Духа на Бог и любовта, която изпитвам към Него и към моя Спасител Исус Христос. Обичам моя Изкупител.

Аяна Б., 7 г., Франция

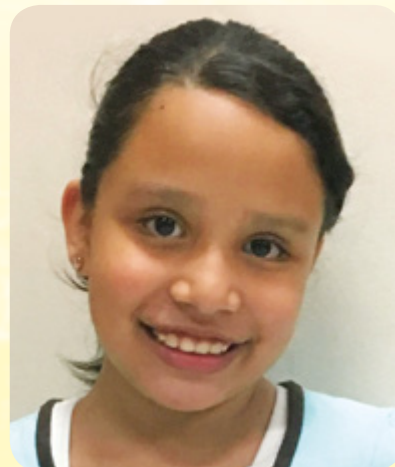

Обичам да ходя до храма с моето семейство. Това е едно красиво място, където ще мога да вляза, когато навърша 12 години. Той е домът Господен.

Алдо С., 10 г., Мексико

„Президент Монсън и неговите съветници“
Омар А., 9 г., Перу

Радвам се да споделям Евангелието в училище с моите приятели, особено с едно момче, на което му е трудно да говори, пише и чете. Един от начините да споделяме Евангелието, както Исус Христос е учил, е да помагаме на другите и да им служим. Когато учителят ни дава задачи от тетрадката за домашни, аз съм винаги готова да помагам на това момче. Обичам да служа на другите, защото това ми помага да чувствам обичта на Небесния Отец.

Алисън М., 10 г., Ел Салвадор

Надежда в Холандия

От Меган Армнхт

По истинска история

Грейс била 15-годишно момиче, което живеело в Холандия по време на Втората световна война. Войната бушувала от дълго време. Хората в Холандия гладували и се надявали, че войната скоро ще свърши.

Последната година от Втората световна война била най-тежката за Холандия. Нацистите конфискували абсолютно всичко.

Грейс не можела да ходи на училище. Нямамо въглища, с които да се топли къщата. Грейс и семейството ѝ трябвало да ядат луковичи от лалета, за да не умрат от глад. Вкусът им бил ужасен! И най-лошото било, че татко ѝ все още бил военнопленник.

Но надеждата нараствала. Хората казвали, че нацистите губят войната. И през май 1945 г. те се предали. Холандия най-накрая била свободна страна! Хората празнували по улиците. Грейс вече можела да се върне в училище. Нямамо войници, от които да се страхува.

И най-хубавото нещо се случило, когато Грейс и братята ѝ се връщали от училище и видели холандския флаг да се вее пред дома им. Знаели, че това може да означава само едно нещо.

„Татко си е у дома!“ – извикал Хибър.

Грейс и братята ѝ изтичали вътре. Грейс обгърнала татко си с ръце и силно го гушнала. И той я прегърнал силно. Толкова било прекрасно татко да си е у дома.

Скоро след това в Холандия започнали да пристигат пакети с храна, дрехи и лекарства. Църковните ръководители в Солт Лейк Сити изпратили много неща, с които да помогнат на хората след войната. Грейс дори получила нова рокля! Тя била носила една и съща рокля в продължение на пет години и се радвала да получи нова.

За пръв път от пет години Грейс успяла да се нахрани. Президентството на мисия и правителството на

Холандия решили, че трябва да се засадят картофи, за да има повече храна. Членовете на Църквата засадили много картофи в полята наоколо. До есента щели да имат хиляди картофи за храна.

„Виж! – казала Грейс на татко си, като посочила едно покълнало картофено растение. – Никога повече няма да гладуваме“.

Татко ѝ кимнал, но не се усмихнал. Той казал: „Говорих с президент Запей. Той ми каза, че светиите от последните дни в Германия все още гладуват, точно като нас преди. Тяхното правителство не им помага както нашето на нас“. Таткото прегърнал Грейс. „Президент Запей ни попита дали бихме дали нашите картофи на светиите в Германия“.

„Да дадем картофите си! – извикала Грейс. – Но нацистите бяха от Германия! Татко, те може да са светии от последните дни, но са германци“.

„Знам, че не е лесно – казал татко ѝ. – Но те също са чеда на Бог. Той обича и тях. Простих им за това, че ме плениха. Господ може да помогне на всички ни да простим“.

Грейс погледнала към своя татко. За нея той бил най-смелият човек, но тя не знаела дали би имала смелостта да прости като него. След това си спомнила за един от нейните учители по време на войната. Той казвал, че не всички германци са нацисти и че не всички нацистки войници са лоши. А сега момичетата и момчетата в Германия гладували, точно като Грейс преди това.

Грейс поела дълбоко въздух. „Разбирам – казала тя. – Нека им дадем нашите картофи“.

Татко ѝ я прегърнал и се усмихнал. „Ти си толкова смело момиче. Много трудно е да направиш това. Но ние сме ученици на Исус Христос, нашите братя и сестри в Германия също са такива“.

Грейс се усмихнала. Гневните чувства в сърцето ѝ утихнали и тя почувствала спокойствие и топлина. Тя успяла да прости на германците. Исус също можел да ѝ помага да ги обича. ■

Авторката живее в Ню Джърси, САЩ.

Светиите от Холандия дарили 70 тона картофи и 90 тона херинга на светиите от последните дни в Германия. По-късно, през 1953 г. светиите от Германия изпратили на членовете на Църквата в Холандия провизии след тежко наводнение.

Клуб за четене на Книгата на Мормон

ПРИСЪЕДИНЕТЕ СЕ КЪМ НАС В ЧЕТЕНЕТО НА КНИГАТА НА МОРМОН!

Можете да четете самостоятелно, със семейството си или с приятел. След това ни изпратете снимка как четете Книгата на Мормон и ни разкажете нещо, което сте научили или любимата си история от Книгата на Мормон. Изпратете я на liahona.lds.org (изберете „Submit an Article“).

Стихът за този месец: **Мороний 10:4**

„... Ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух“.

Любимата ми история от Книгата на Мормон се намира в 3 Нефи 17 и е за това как Исус благославя децата. Харесвам тази история, защото ни разказва колко много Исус

Христос и Небесният Отец ни обичат. Знам как се чувстват децата и си представям че и аз съм там.

Барбора Я., 11 г., Чехия

Обичам Книгата на Мормон, защото това е истинна книга. Тя е написана от пророци. Помага ми да избирам правилното и когато имам проблеми, тя ми помага. Вярвам на написаното в нея.

Джейсън С., 10 г., Махараштра, Индия

Смелата Естир

Естир били царица на Персия. Царят не знаел, че Естир е еврейка. Царят имал зъл приятел, който мразел евреите. Той подвел царя да заповяда всички евреи в царството да бъдат убити. Естир решила да помоли царя да спаси нейния народ. Но можело да бъде убита, ако отиде до трона на царя. Естир помолила евреите да постят за нея. Когато Естир отишла при трона на съпруга си, той я приветствал. Тя поканила него и приятеля му на вечеря. Там тя им казала, че е еврейка. Царят не можел да промени закона, но позволил на евреите да се защитават. С Божията помощ Естир спасила своя народ!

„Царица Естир“, Ребека К., 8 г., Арагуа, Венецуела

Прочетете за Естир в Естир 2–8.

ЕСТИР

**Естир била смела и вярвала в Бог.
Мога да бъда смел/а и да отстоявам правдата!**

- ☐ Научете наизуст втората част на Естир 4:14.
- ☐ Гледайте глава 45 на Разкази от Стария завет на scripturestories.lds.org.
- ☐ Ако родителите ви кажат, че сте достатъчно големи, постете за човек в нужда.
- ☐ Мога да бъде смел/а като ...

Царица Естир

От Ким Уеб Рийд

Естир била царица.
Тя била омъжена за
царя на Персия.

Царят имал един лош човек за приятел. Той подвел царя да издаде декрет всички евреи да бъдат убити! Царят не знаел, че съпругата му Естир била еврейка.

Естир решила да помоли съпруга си, царя, да спаси нейния народ. Но се притеснявала, че той може да се ядоса. Естир помолила всички евреи да постят и да се молят за нея. След това Естир отишла при царя. Той не се ядосал!

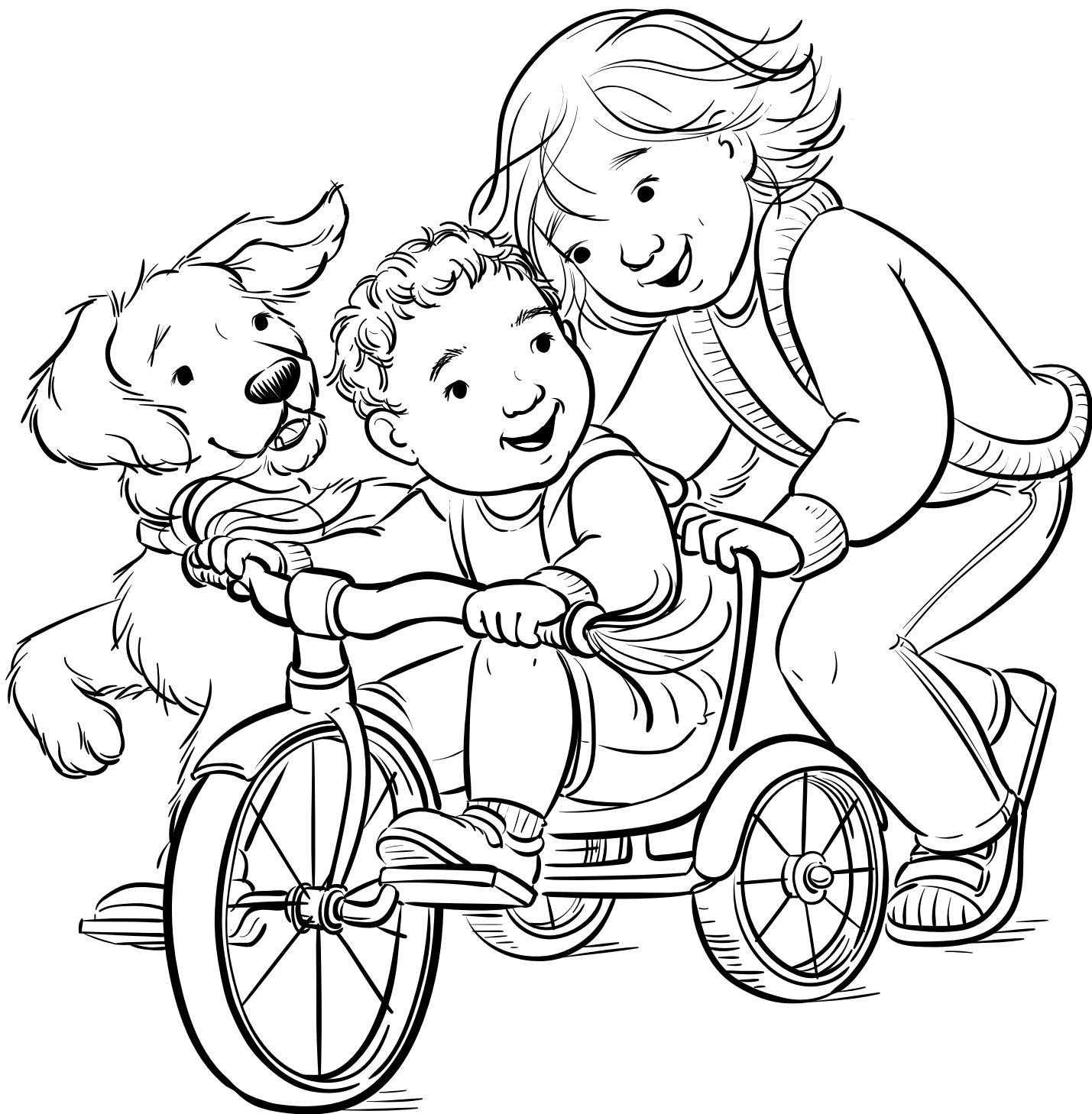
Естир поканила царя и приятеля му на вечеря. По време на вечерята Естир казала на царя, че *тя* е еврейка. Царят се ядосал, че приятелят му го е подвел. Той казал на евреите, че могат да се защитават. Естир помогнала за спасението на народа си!

Ние можем да се молим, за да искаме помощ
от Небесния Отец. Можем да бъдем смели
и храбри като Естир. ■

От Естир 2-8.

Мога да помагам на другите да се чувстват обичани

От президент
Джеймс Е. Фауст
(1920 – 2007)

Втори съветник
в Първото
президентство

НАШАТА ДАВАЩА СИЛА ПОДКРЕПА

„Духовното напътствие в голяма степен зависи от това дали сме в хармония с... пророци, гледачи и откровители“.

Искам да говоря за свещените санове на тези свещенчески ръководители, които са били „призован(и) и избран(и)“ (У. и З. 55:1) да ръководят Църквата в тези дни. ...

... Моите братя (в Кворума на дванадесетте апостоли), без изключение, са добри, почтени и заслужаващи доверие мъже. Аз познавам сърцата им. Те са служители на Господ. Тяхното единствено желание е да работят в своите призвания и да изграждат царството Божие на земята. Нашите братя, които служат в тези дни, са доказани, изпитани и верни. ... Сърцата им са тъй чисти, опитът тъй голям, умът им остър и духовната им мъдрост толкова дълбока, че само да бъда в тяхно присъствие представлява утеха.

... (Когато бях призован, ме посъветваха), че най-важното нещо, което трябва да направя, е да бъда в хармония с моите братя. ... Това

отекна като нещо, което исках да правя с цялото си сърце.

... Стигнал съм до заключението, че духовното напътствие в голяма степен зависи от това дали сме в хармония с президента на Църквата, Първото президентство и Кворума на дванадесетте – всички от които са подкрепени... като пророци, гледачи и откровители. Не знам как можем да очакваме да бъдем в хармония с Духа на Господ, ако не сме в хармония с президента на Църквата и останалите пророци, гледачи и откровители. ...

Съветът ми към членовете на Църквата е да подкрепят президента на Църквата, Първото

президентство, Кворума на дванадесетте и другите висши ръководители с цялото си сърце и душа. Ако правим това, ще бъдем на сигурен пристан. ...

Трябва също да подкрепяме и поддържаме нашите местни ръководители, защото те също са били „призовани и избрани“. Всеки член на тази Църква може да получава съвети от епископа или президента на клон, президента на кола и на мисията, и от президента на Църквата и неговите помощници. Никой от тези братя не е поискал своето призвание. Никой от тях не е свършен. И все пак те са служители на Господ, призовани от Него чрез онези, които имат право на вдъхновение. Онези, които са призовани, подкрепени и отделени, имат право на нашата подкрепа. ■

От обръщение по време на общата конференция през октомври 2005 г.

ЕДМЪНД БЛЕЪР ЛЕЙТЪН (1852 – 1922). СЛЕПИЯТ МЪЖ ПРИ КЪПАЛНИЯТА СИЛОАМ, 1879 г., МАСПЕНИ БОИ ВЪРХУ ПЛАТНО, 101,5 X 127,5 CM. МУЗЕЙ НА ИСКУСВАТА КЪМ УНИВЕРСИТЕТА В РИЧМОНД, ЗАКУПЕНА НА ДЖАК Р. УИЛКИ, 2014 г.

СЛЕПИЯТ МЪЖ ПРИ КЪПАЛНИЯТА СИЛОАМ. ОТ ЕДМЪНД БЛЕЪР ЛЕЙТЪН

„Той отговори: Човекът, който се нарича Исус, направи кал, намаза очите ми и ми заръча: Иди на Силоам и се умий.
И така, отидох и като се умих, прогледнах. ...
Ако Този Човек не беше от Бога, не би могъл нищо да направи“ (Йоан 9:11, 33).

ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

ПРЕГЛЕД НА ВАШИТЕ МОТИВИ

Каква е вашата мотивация да
живеете според Евангелието?

44

МЛАДЕЖИ
КАК СВЕТИЯТ
ДУХ МОЖЕ
ДА ВИ УЧИ

50, 56

РАБОТЕТЕ СЕГА
ЗА ЖЕЛАНТО
ОТ ВАС БЪДЕЩЕ

62

ОБЩА КОНФЕРЕНЦИЯ
5 НАЧИНА ДА
СЕ УЧИМ ОТ
КОНФЕРЕНЦИЯТА

50, 54,
58

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

BULGARIAN

4

0214754112

3